

NIEUWE AVONTUREN

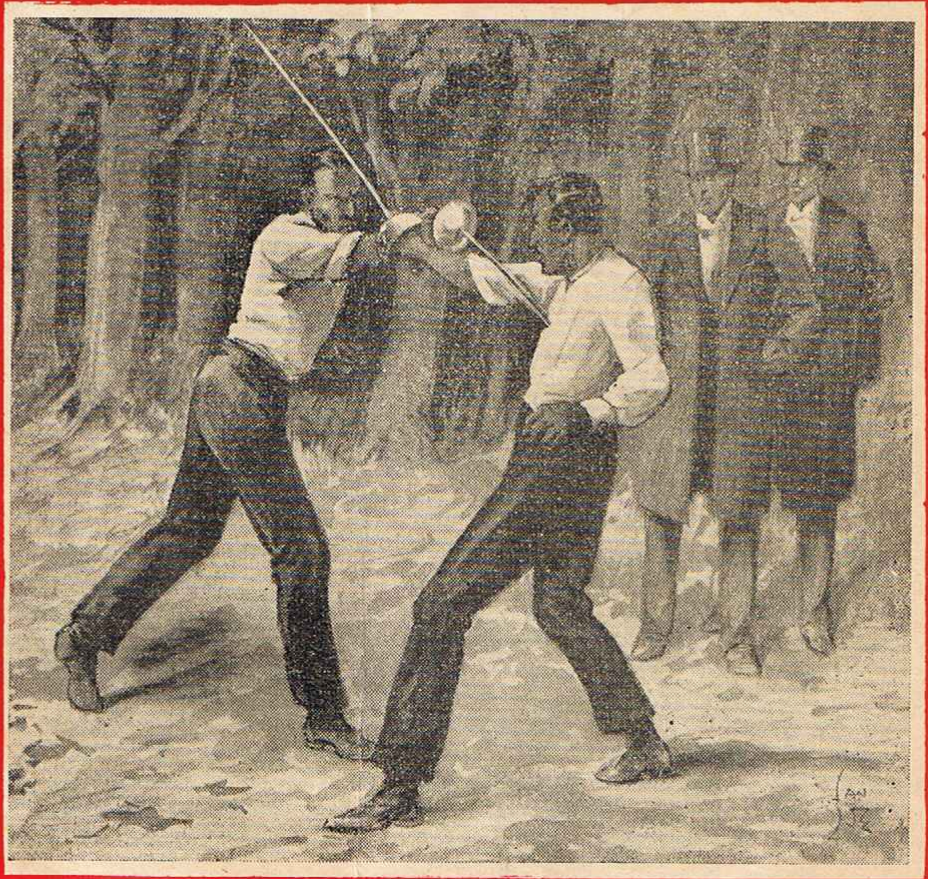
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISDADIG SPEL

N° 2415

WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een misdadig Spel

HOOFDSTUK I

DE SCHONE MEXIKAANSE

De soirées, ten huize van mevrouw Cartwright, was in volle gang.

Drie zalen van het grote huis, hetwelk deze dame aan Pall Mall bewoonde, straalden van licht.

Een groot aantal genodigden bewoog zich opgewekt door drie grote zalen.

Bedienden in sierlijke livree baanden zich behendig een weg door de dansenden met zilveren presenteerbladen in de handen, beladen met tal van verversingen.

Mevrouw Cartwright stond bekend als een van de beminnelijkste gastvrouwen van Londen, en daar zij liberaal was in haar opvattingen, werden haar soirées bezocht door een groot aantal van haar vele vrienden, wier meningen op politiek en maatschappelijk gebied vaak sterk uiteenliepen.

Men vond er conservatieve Lagerhuisleden, naast afgevaardigden van de Arbeiderspartij, militairen en geleerden, kunstenaars en fabrikanten.

Mevrouw Cartwright was sedert enige jaren weduwe, maar na de vereiste rouwperiode had zij haar gewoonte, minstens eenmaal in de maand een groot gezelschap in haar huis te verzamelen, weer opgevat.

De vrouw des hulzes, een dame van een jaar of zestig, met reeds spierwit haar, maar nog helder schitterende, donkere ogen, die van haar levenslust getuigden, was zeer vermogend.

Zij zelve nam de honneurs waar, terzijde gestaan door haar zoon, een flinke jongeman van een jaar of dertig, gekleed in de uniform van kapitein der garde.

Er waren die avond op het feest van mevrouw Cartwright zeer veel schone vrouwen, die echter allen in de schaduw werden gesteld door een vreemdelinge, die sedert een maand het onderwerp uitmaakte van de gesprekken in de deftige Londense salons.

Zij was een Mexicaanse en haar naam was Lola de Mesquita, nauwelijks meerderjarig.

Zij was met haar broeder Pedro uit Mexico City gekomen, ten einde, naar zij zei, haar opvoeding te voltooien door een reis door alle landen van Europa.

Haar broeder diende haar daarbij als mentor en gids.

Zij was volslank, lenig als een riet, en thuis in verschillende takken van sport. Zij was een goed paardrijdster, en had een gevreesde service bij het tennisspel. De behandeling van de schermdegen had geen geheimen voor haar en zij was een ervaren chauffeuse.

Door haar buitengewone schoonheid had zij aanstonds de aandacht getrokken van de uitgaande Londenaars, en daar zij van een bekend Mexicaans geslacht was en haar aanbevelingsbrieven uitstekend in orde waren, had het haar geen moeite gekost toegang te krijgen in de deftigste kringen der Engelse hoofdstad.

Haar broeder was kleiner dan zij, even zwart van haar en van ogen, met een gebruide tint en een klein kneveltje.

Lola de Mesquita schreed op dit ogenblik aan de arm van een hooggeplaatst

diplomaat door de balzaal, en aller ogen waren op het schone jonge meisje gevestigd.

In een hoek van het vertrek stonden twee heren in een gefluisterd gesprek met elkander verdiept.

De een, bijna een hoofd groter dan de ander, had een scherpgetekend gelaat, dat van grote wilskracht getuigde.

Zijn haar begon aan de slapen enigszins te grijzen.

Hij was gekleed in een keurig gesneden rokcostuum.

Van tijd tot tijd bracht hij met een enigszins vermoeide beweging de in goudgevatte monocle voor zijn oog.

Zijn metgezel was ongeveer tien jaar jonger dan hij, ietwat tenger gebouwd en met een rond, blozend jongensgezicht, waarin twee heldere blauwe ogen schitterden.

Deze twee heren waren Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn vertrouwde vriend Charles Brand.

Zij waren op deze soirée uitgenodigd in hun kwaliteit van Lord William Aberdeen, de afom bekende Londense philanthroop en diens secretaris, Charles Brand.

Zij kenden mevrouw Cartwright reeds verscheidene jaren, maar deze dame zou eerder aan haar eigen bestaan getwijfeld hebben dan dat zij ook maar een ogenblik zou hebben kunnen vermoeden, dat zich achter Lord William Aberdeen, die een van de mooiste huizen van Londen aan de Cromwellstreet bewoonde, de Grote Onbekende verborg, zijnde de man naar wie de hoofdinspecteur van politie, Baxter en zijn rechterhand de detective, inspecteur Sullivan reeds jaren lang zonder enig resultaat zochten.

Charles Brand stootte op dit ogenblik zijn vriend aan.

— Kijk eens, daar komt Lola de Mesquita aan, zei hij. Zij is vanavond schoner dan ooit.

De ogen van de jongeman rustten vol bewondering op de mooie, maar exotische trekken van de jonge vrouw.

Raffles gaf geen antwoord, en Brand, menende, dat hij niet goed verstaan was,

herhaalde:

— Daar komt de koningin van het feest aan. Zie je haar niet?

— Jawel, zei Raffles, terwijl hij zijn hand naar de mond bracht om discreet een geeuw te verborgen.

— Jawel, zei hij onverschillig, ik heb haar gezien. Zij ziet er heel goed uit.

— Zij ziet er heel goed uit, herhaalde Brand verontwaardigd. Maar goede hemel, Edward, ben je dan waarlijk van steen? Heb je een ijsklomp in je borst, in plaats van een hart? Vindt je dan zelf niet, dat Lola de Mesquita een buitengewoon mooie vrouw is? Schoner dan enige vrouw in deze zaal?

Nu keek Raffles enigszins nauwkeuriger toe, als om zijn vriend een genoeg te doen.

Maar zijn grijze ogen bleven even onverschillig kijken en hij liet zijn gemakkelijke houding, leunende tegen een deurpost, geen ogenblik varen.

Brand haalde ongeduldig de schouders op, en mopperde:

— Je bent toch een wonderlijk heerschap.

— Waaraan heb ik die onderscheiding te danken? vroeg Raffles spottend.

— Vraag je dat nog? Wij hebben Lola de Mesquita reeds ettelijke keren ontmoet, je hebt minstens tienmaal met haar gesproken, op het bal, bij de harddraverijen, in de schouwburg en elders. En nu doe je zo onverschillig alsof je haar voor het eerst zag, alsof je niet drommels goed weet...

De jonge man brak zijn woorden plotseling af.

Raffles had de wenkbrauwen gefronst.

— Waarom zwijg je? zei hij toen. Wat zou ik goed moeten weten?

— Waarom zou ik het ook verzwijgen, zei de jonge man op gedempte toon, je weet heel goed, dat die schone Mexicaanse jou met heel andere ogen aanziet, dan alle mannen met wie zij in aanraking is gekomen.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Het verveelt mij, zei hij kortaf. Laat haar maar kijken.

Brand sloeg de handen met een wanhopig gebaar in elkaar.

— Het verveelt hem. Zeg liever dat je de godin der schoonheid in levende lijve voor je ziet, en als je soms wilt dat ik duidelijker spreek: je staat hoog in de gunst bij Lola de Mesquita.

Raffles richtte zich uit zijn onverschillige houding op.

Uit zijn grijze ogen wierp hij van onder de gefronste wenkbrauwen Brand een afkeurende blik toe.

— Van tweeën één: of je houdt op met die bakerpraat, die goed is voor een kinderkamer, of we vertrekken op staande voet. Om je de waarheid te zeggen, had ik je al willen voorstellen er stilletjes tussen uit te knippen.

— Nu al? vroeg Brand verbaasd.

We zijn hier nauwelijks een uur.

Raffles wierp een vluchtige blik op zijn polshorloge.

— Vijf en zestig minuten, zei hij. Dat is naar mijn oordeel al bijna een uur te veel.

Brand schudde het hoofd.

— Je bent in een mistroostige bui, zei hij, dat is alles. Maar kijk eens daar komt onze Lola regelrecht naar ons toe.

De schone Mexicaanse jongedame had Raffles inderdaad opgemerkt.

Met een glimlach om de volle, rode lippen kwam zij regelrecht op hem toe, terwijl zij haar begeleider, half tegen zijn zin, scheen mee te trekken.

Er verscheen een strakke trek om de lippen van de Grote Onbekende, en zijn gelaat tekende niets dan koele hoffelijkheid toen hij een onberispelijke buiging maakte voor de mooie jonge vrouw, die nu vlak voor hem was blijven stil staan.

Lola wierp hem een gloeiende blik uit haar donkere ogen toe.

Brand was uit bescheidenheid een paar stappen op zij gegaan, want hij begreep zeer goed, dat de schone Mexicaanse verteerd werd door een hartschicht, welke zij blijkbaar tevergeefs trachtte te onderdrukken.

Raffles evenwel scheen niets te bemerken van hetgeen er in het gemoed van de mooie vreemdelinge omging.

Hij had zich opgericht en keek de jonge vrouw aan met een blik, waarin een

onuitgesproken vraag lag opgesloten.
Lola de Mesquita wendde zich tot haar cavaller.

— Zoudt gij erg boos zijn, mylord, vroeg zij in voortreffelijk Engels, als ik u verzocht mij voor deze dans te excuseren? Ik zou gaarne enige woorden met Lord Aberdeen wisselen. Ik wilde hem vragen mij van raad te dienen bij de aankoop van een paard. Ik weet dat mylord een voortreffelijk paardenkenner is.

De diplomaat scheen zich allesbehalve opgewekt te schikken in hetgeen zijn partnerin hem vroeg.

Maar ook hij was een van die onge-

lukkigen, die het verzoek van een vrouw beschouwen als een bevel en zich haasten er aan te gehoorzamen.

Hij maakte dus zijn schoonste buiging en zei, met moeilijk verborgen spijt in zijn stem:

— Gij berooft mij van een ongeëvenaard genot, senora, maar ik waag het niet uw wens te weerstaan. Ik hoop, dat gij mij bij een extra dans zult schadeloos stellen.

— Misschien, mylord, misschien, zei Lola met een geheimzinnig lachje.

Lord Adrian Grey boog nogmaals en verdween in het gewoel van de danszaal.

HOOFDSTUK II

ALS LIEFDE VERKEERT IN HAAT...

Lola de Mesquita klopte met haar waaijer zacht in de palm van haar linkerhand en keek Raffles onderzoekend aan.

— Gij zijt niet boos, dat ik aldus beslag op u gelegd heb, mylord?

— Volstrekt niet, senora, antwoordde Raffles. Het is mij steeds een genoegen iemand van dienst te kunnen zijn.

Sneller tikte de waaijer op de kleine hand van de jonge vrouw.

Zij fronste enigszins ongeduldig de fraal getekende wenkbrouwen, en zei:

— Gij zijt dus voor iedereen even bereidvaardig, mylord?

— Voor iedereen, die het naar mijn mening waard is, senora.

— En gij wilt mij die kleine dienst bewijzen?

— Zoals ik u zel.

— Zoudt gij dan zo goed willen zijn mij even te begeleiden naar de kleine salon hiernaast? Het is hier nogal warm en de muziek maakt, dat men ternauwernood zijn eigen woorden kan verstaan.

Een nauw merkbaar glimlachje plooid de lippen van de Grote Onbekende.

— Ik ben geheel tot uw dienst, se-

nora, zei hij koel. Maar zou 't misschien niet beter zijn, als gij eerst mijnheer uw broer verwittigde, opdat hij u niet tevergeefs zal zoeken?

Lola haalde de schouders op.

— Mijn broer, riep zij ongeduldig, die is nu in een andere zaal; hij zal mij niet missen. Goede hemel, mylord, wat is men in dit koele noordelijk land toch vreselijk op de vormen gesteld.

— Dat is zo, senora, maar ik heb nog nooit een dame daartegen horen protesteren.

Lola de Mesquita beet op haar onderlip; even fonkelden haar ogen en fronsten zich haar wenkbrouwen.

Maar direct daarop wierp zij weer een blik op de Grote Onbekende, welke Raffles geen ogenblik in het onzekere zou hebben gelaten omtrent de aard der gevoelens, die de Mexicaanse voor hem koesterde, als hij slechts iemand anders dan Raffles was geweest.

Zonder verder een woord te spreken, bood Raffles de jonge vrouw zijn arm.

Zij begaven zich naar de deur die naar de kleine salon voerde, en menig-een keek het schone paar vol bewondering na.

Het was in de kleine kamer half duister en heerlijk koel.

Hier en daar stonden palmen in grote kuipen, waarvoor rustbanken en gemakkelijke stoelen waren geplaatst.

Twee van de vier grote glazen deuren, die op de tuin uitzagen, waren half geopend.

— Het is hier heerlijk koel, zei Lola de Mesquita op fluisterende toon, terwijl zij de arm van haar begeleider teder tegen zich aandrukte.

Raffles scheen deze beweging in het geheel niet op te merken.

— Het is hier inderdaad heel wat aangenamer, dan in de benauwde balzaal, senora, zei hij. Wilt gij hier in een van die gemakkelijke stoelen plaats nemen?

Raffles wilde de Mexicaanse naar een fauteuil brengen, maar zij trok hem in een andere richting.

— Liever hier, zei zij, en ging met snelle stappen toe op een rustbank, half verscholen achter een kunstmatig scherm van palmen.

Van de balzaal uit was deze bank niet te zien.

Zij nam plaats en keek de Grote Onbekende met haar stralende zwarte ogen vragend aan.

— Wilt gij ook niet gaan zitten, mylord? vroeg zij met een klank in haar stem die ternauwernood haar hartstocht verborg.

Raffles voldeed aan haar verzoek, en zijn grijze ogen glansden als gepolijst metaal.

Hij keek, als ware de Mexicaanse een uitheems wezen, met ongeveinsde verbazing naar haar schitterende ogen, haar jagende boezem en haar trillende neusvleugels.

Hij haalde onmerkbaar de schouders op en vroeg:

— Wil ik een glas champagne voor u gaan halen, senora?

Hij maakte reeds een beweging om op te staan, maar de jonge vrouw greep zijn arm en dwong hem weer te gaan zitten.

— Blijf, zei zij op hese toon.

— Zoals gij wilt, senora.

Er volgde even een pijnlijk stilzwijgen, maar eensklaps hief Lola het hoofd op en boog zich zo dicht naar Raffles

over, dat de krullen op haar voorhoofd bijna zijn wangen beroerden.

— Zeg mij eens, mylord, gij zijt nog jong, nietwaar?

Raffles keek enigszins verbaasd op en antwoordde:

— Niet zo heel jong meer, senora. Ik ben acht-en-dertig jaar. Stelt gij belang in mijn leeftijd?

— Ik stel belang in alles wat u betreft, mylord, luidde het antwoord. En zeg eens eerlijk: hebt gij nooit iemand lief gehad?

Als door een slang gebeten, schoof Raffles van de verleidelijk schone vrouw weg.

Zijn ogen schoten bliksems en zijn stem klonk dof, toen hij vroeg:

— Waarom vraagt gij mij dat? Wat kan u dat schelen.

Aan de uitdrukking van haar gelaat was te zien, dat deze vraag Lola onaangenaam verraste, maar zij herstelde zich spoedig.

Zij legde haar trillende hand op de arm van de Grote Onbekende en vervolgde, terwijl zij haar gelaat dicht bij het zijne bracht:

— Gij moet niet boos zijn als ik het u zeg, mylord, maar vaak zou men denken, dat gij zo koel zijt als een rots, en zo ongenaakbaar als een vorst. Soms als ik u aanzie, lijkt het mij alsof gij in een wereld schijnt te leven, die mijlen ver van de onze verwijderd is. En toch hoor ik algemeen zeggen, dat gij zeer veel goed doet en dat gij door de armen van Londen als op de handen wordt gedragen.

— Zij hebben niet veel te vereren, bedenk dat, senora, zei Raffles op bittere toon. En wat het overige betreft: gij vergist u.

— Vergis ik mij? riep Lola uit. O, dat het zo ware. Gij hebt dus ook tedere gevoelens als ieder ander mens? Onder deze borst klopt dus een gevoelig hart?

— Waarom vraagt gij mij dat alles, senora? vroeg Raffles kortaf.

Lola de Mesquita greep Raffles' hand die hij echter trachtte terug te trekken.

— Kijk mij aan, zei Lola op een toon, die maar al te duidelijk haar

hartstocht verried. Kunt gij daar niets op lezen?

Nu kon Raffles niet meer twifelen.

De gehele uitdrukking van het ge-
laat der schone vrouw, de koortsgloed,
die in haar ogen zichtbaar was, haar
trillende handen, die de zijne omvat
hielden, zelden het hem met overstelpen-
de duidelijkheid: Lola de Mesquita was
dol verliefd op hem.

Langzaam stond Raffles op.

Zijn stem klonk koud en hard, toen
hij zei:

— Ik wil daar niets op lezen, senora,
en ik wil ook niets vermoeden.

Lola was eveneens opgestaan, dodelijk
bleek nu.

— Gij weet, dat ik u lief heb, en gij
stoot mij van u af?

— Senora de Mesquita, ik behoer niet
tot de mannen, die van de liefde een
ijdel spelletje maken. Voor mij is zij,
de enkele keer, dat ik haar gekend heb,
diepe ernst geweest.

— Maar wie zegt u, dat ik er een
ijdel spel van wil maken, riep Lola,
terwijl haar ogen vlamden.

— Ik zeg niet, en ik weet ook niet
of gij dat wilt, senora. Ik spreek al-
leen voor mij zelf. En daar ik, ik her-
haal het nogmaals, geen liefde kan hui-
chelen terwille van enkele uren of we-
ken van zinsgenot, zo zult gij zelf wel
tot de gevolgtrekking komen, dat uw
bekentenis zoëven bij mij geen weer-
klank kon vinden.

De schone Mexicaanse was op dit mo-
ment niet alleen bleek, haar gehele ge-
laat had een volkomen verandering on-
dergaan.

Het was vertrokken door de gevoe-
lens van diep gekwetste ijdelheid, die
er zich op afspiegelden.

Zij kwam een stap nader, keek Raf-
fles dreigend aan en haar stem had
een sissende klank, toen zij zei:

— Ik geloof niet, dat gij mij goed
kent, mylord. Ik ben geen koelbloedige
Engelse. Ik weet lief te hebben als een
slavin, maar ik weet ook te haten, zo-
als slechts een Mexicaanse dat kan. Ja,
ik had u meer lief dan mijn leven, ik
heb mijn lange nachten slapeloos om en
om gewenteld, ziek van verlangen naar

u. Gij hebt mijn liefde van u geweest,
misschien zult gij er nog wel eens
spijt van hebben. Want even hevig als
mijn liefde is, zo intens is mijn haat.

De stem van Raffles klonk even be-
daard als steeds, toen hij antwoordde:

— Gij zult over dat alles anders den-
ken Lola de Mesquita. Wat gij voor
liefde hebt aangezien, dat was slechts
hartstocht. Het is onmogelijk, liefde te
gevoelen voor een man, die men slechts
tien keer gesproken heeft. En al ware
het zo, dan nog voel ik mij vrij van
schuld. Mocht gij echter van een ander
inzicht zijn, welnu, ik zal uw haat we-
ten te dragen, die mij niet méér treft,
dan wat gij liefde noemt.

— Tart mij niet, mylord, riep Lola
de Mesquita uit. Zeg dat niet, want gij
kent mij nog niet.

De jonge vrouw wierp Raffles nog
een blik toe door haar half dicht gekne-
pen ogen, waaruit haar hartstocht sprak,
en snelde toen als een getergde leeuw
het vertrek uit.

Raffles keek haar even na, en haaf-
de de schouders op.

— Het is jammer, mompelde hij,
maar ik kon niet anders.

Langzaam ging hij weer naar de bal-
zaal terug.

Brand stond hem op dezelfde plek
waar hij hem verlaten had, te wacht-
ten.

Haastig kwam de jonge man hem
tegenmoet.

— Wat is er toch gebeurd? vroeg hij.
Lola kwam zoëven doodsblijk en alleen
weer terug.

— Wat er gebeurd is, amice? Wel, je
scheen toch goed te hebben gezien. Dat
is alles.

— Zij heeft dus bekend, dat zij...?

— Met woorden, waar niet te twij-
felen valt...

— Nu, en wat heb jij gedaan?

— Ik heb het enige gedaan, wat een
man van eer kan doen, als hij in mijn
positie verkeert. Ik koester volstrekt
geen gevoelens van liefde voor haar,
en dat heb ik haar duidelijk aan het
verstand gebracht.

Brand schudde ernstig het hoofd.

— Ik vrees dat je je daarmee een

doodsvijandin op de hals hebt gehaald, Edward.

— Dat vrees ik ook, hiernam Raffles, bedaard. Maar wat is er aan te doen? Om dat te vermijden, kon ik toch geen eerloze daad begaan? Maar kom, laat ons nu maar heengaan. Ik voel weinig lust hier nog langer te blijven.

— Je hebt gelijk, Edward, zij is een Mexicaanse, en zij is in staat om aanstonds haar broeder op je af te sturen.

De beide vrienden verlieten de balzaal, na met enkele woorden afscheid

te hebben genomen van de gastvrouw, en lieten zich in de vestibule door een der bedienden hun overjas aanreiken.

Hun auto werd voongeropen, zij stapten in en in snelle vaart reed de wagen naar de villa in de Cromwellstreet.

De volgende ochtend was Raffles het gehele voorval reeds bijna vergeten, maar Brand voelde zich allesbehalve op zijn gemak.

Een voorgevoel zel hem, dat het voorval op het bal van mevrouw Cartwright hiermede niet was geëindigd.

HOOFDSTUK III

BAXTER VERSCHIJNT TEN TONELE

De volgende ochtend was Raffles tijdig weer op de been.

De Grote Onbekende scheen wel van ijzer te zijn, want ofschoon hij de vorige nacht pas om drie uur in zijn bed gedoken was, liet hij reeds om half acht de koude straal water uit de douche in de badkamer over zijn lichaam stromen, even fris alsof hij een normale nachtrust had genoten.

Raffles kleedde zich aan en luisterde aan de deur van de slaapkamer van Brand.

Een glimlach plooide zijn lippen.

— Hij slaapt nog als een marmot, bromde hij in zich zelf. Nu, hij is nog jong, laat hij maar goed uitslapen. Ik kan mijn plannetje ook wel alleen uitwerken.

De Grote Onbekende begaf zich naar de eetkamer, waarvan de openslaande glazen deuren uitzagen op het park, en waar zijn trouwe kamerbediende Gaston, die de gewoonten van zijn meester goed kende, reeds het ontbijt had gereed gezet.

Raffles ging zitten en legde een velletje papier naast zich neer, waarop hij nu snel enige getallen schreef.

Van tijd tot tijd hield hij op om een dromerige blik in het park te werpen.

Toen hij klaar was met zijn ontbijt, gaf hij Henderson, de chauffeur, door

de huistelefoon last zijn lievelingspaard « Selim » te zadelen.

Spoedig stond de ruiter voor.

Raffles sprong in het zadel en reed naar Hyde Park om daar op Rotten Row zijn gewone ochtendrit te maken.

Vele mooie vrouwenogen zagen de knappe ruiter na, maar Raffles sloeg er geen acht op.

In gedachten verzonken reed hij voort.

Blijkbaar was zijn gehele aandacht gericht op een of ander gewichtig plan, hetwelk hij koesterde.

Na een half uur te hebben gereden, keerde hij naar de villa terug, en ging zich verkleden.

Zodra hij de eetkamer binnentrad sprong Brand op en kwam zijn vriend met uitgestrekte handen tegemoet.

— Vond je het vervelend, dat ik je bij het ontbijt in de steek heb gelaten? vroeg hij.

— Welneen, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Jij bent een stuk jonger dan ik, en jij hebt een goede nachtrust nodig. Trouwens ik heb mijn tijd goed besteed en ons plannetje, waarin Lord Buckingham, maar vooral zijn brandkast zulk een voorname rol speelt, wat nader uitgewerkt.

— En heb je al een oplossing gevonden?

— Ik geloof het wel.

— Laat dan eens horen, zei Brand terwijl hij weer ging zitten om een broodje te smeren.

Raffles liet zijn stem dalen en begon:

— Je weet dat ik een maand geleden een huis heb gehuurd in het westen van Londen onder de naam van George Brooke, een Amerikaans politiemann, die hier in Londen onze politiemethoden komt bestuderen.

— Ja, dat herinner ik mij. Het was een voortreffelijk plan, en het heeft je reeds verscheidene trucs van onze recherche doen kennen, waarvan je nog niet op de hoogte was.

— Juist, en die wetenschap kan ons dezer dagen te stade komen. Ik acht het namelijk het verstandigste om ditmaal onze slag bij Lord Buckingham te slaan in de gedaante van Brooke en zijn collega Houston.

— Waarom juist als twee Amerikaanse detectives?

— De reden daarvoor ligt voor de hand. Nog geen week geleden is er zonder succes ingebroken bij de edele lord, die, zoals je weet niet uitblinkt door een helder verstand. En nu frequenteert Lord Buckingham, die nog al vreesachtig is uitgevallen, dagelijks Scotland Yard.

Brand dacht even na, en zei lachend:

— Ik geloof dat ik je bedoeling snap. Wij zullen die adellijke domkop onze hulp aanbieden gaan.

— Precies.

— En daarbij zullen wij hem van de wal in de sloot helpen, nietwaar?

— Als alles goed gaat tenminste, hernam Raffles. De man is zo rijk dat hij zelf niet weet hoeveel hij eigenlijk bezit en hij geeft het uit aan de zotste dingen. Wil je wel geloven, dat deze telg van het beroemde geslacht der Buckinghamhs onder meer waardelooze prullen verzamelt, zoals bijvoorbeeld de sloffen van beroemde mannen, of althans deze, die men hem er voor in de hand stopt?

— Is het waarachtig? riep Brand uit.

— Zoals ik je zeg. En het ergste is, dat de man voor die oude vodden fabelachtige prijzen betaalt. En behalve sloffen, verzamelt hij nog zakdoeken, wandelstokken en vingerhoeden.

— Dan wordt het hoogtijd, Edward, dat wij deze man ontdoen van een gedeelte zijner rijkdommen, die hij zo slecht besteedt.

— Zo denk ik er ook over, Charles. Maar om ons doel te bereiken, is het noodzakelijk, dat wij gedurende enige tijd, nu en dan, in de huid van Brooke en Houston kruipen. Want het zou argwaan wekken als men de beide Amerikaanse politiemannen plotseling vermiste.

— Best, maar, is dat niet wat gevaarlijk, Edward?

— Hoe zo?

— Wel, de politie kan er wel eens achter komen, dat die zogenaamde Amerikaanse detectives in het geheel niet bestaan.

— Dat kan niet, want de heren Brooke en Houston bestaan wel degelijk en zijn te New York bekend als twee van de beste Amerikaanse politiemannen.

— Dan is het wat anders. En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand.

— Wij moeten in ieder geval vanavond naar het huis van Brooke gaan, teneinde van daar morgen onze netten te kunnen uitzetten.

— Je hebt toch het hele huis niet gehoord?

— Een verdieping maar.

— Maar is er daar dan niemand?

— Wie zou er zijn? Een bediende houdt een detective er natuurlijk niet op na en bezoeken verwacht ik er helemaal niet. Er is een portier voor het gehele huis.

— Nu, laten wij hopen, dat alles goed afloopt, zei Brand. Maar ik weet het niet, ik lijd tegenwoordig aan voorgevoelens en een van die voorgevoelens zegt mij, dat deze geschiedenis in het honderd zal lopen.

— Nu, dan doet het er nog niet veel toe, zei Raffles onverschillig. Buckingham of een ander, wat doet het er toe. De hoofdzak is, dat ik mijn vernuft kan scherpen ten koste van rijke of adellijke leeglopers, of die zowel het een als het ander zijn.

Brand was klaar met ontbijten en de beide vrienden gingen een wandeling maken.

De namiddag verliep met het afleggen van enige bezoeken en het schrijven van brieven, daar het heette, dat Lord Aberdeen over een paar dagen naar Schotland zou vertrekken.

De beide vrienden dineerden in de eetzaal van het Hotel Cecil.

Toen zij opstonden om te vertrekken, meende Brand aan het andere einde van de zaal Pedro de Mesquita te ontwaren.

De jonge Mexicaan scheen ook Lord Aberdeen en zijn vriend te hebben herkend.

Hij wilde blijkbaar opstaan en naar hen toekomen, maar zijn vrienden schenen hem terug te houden.

Raffles had hiervan echter niets gemerkt en Brand wachtte er zich wel voor diens aandacht op dit kleine voorval te vestigen.

Thuis gekomen, begonnen zij zich haastig te verkleeden en te vermommen als de twee Amerikaanse detectives Brooke en Houston.

Vervolgens verlieten zij de villa door het park en de kleine tuindeur. Het was stil op straat, en er viel een kille regen.

Raffles en Brand liepen de zijstraat uit, bereikten Cromwellstreet en riepen daar een taxi aan.

De woning welke Raffles een maand geleden onder het mom van de Amerikaanse detective gehuurd had, bevond zich in de Oxfordstreet, op ongeveer een half uur gaans afstand.

Een auto bracht er hen in tien minuten heen, maar Raffles had de chauffeur last gegeven een tiental huizen voor deze woning te stoppen.

Zij betaalden de chauffeur en de auto vertrok.

Zij gingen door een kleine koetspoort het huis binnen, en toen zij voorbij de portiersloge kwamen, zagen zij de portier met de armen over de borst gekruist en zijn kalotje achter op het hoofd geschoven in zijn gemakkelijke leunstoel zitten dutten.

Zij gingen een kleine trap op, Raffles opende met zijn sleutel de deur zijner woning, en maakte licht.

De beide vrienden bevonden zich nu

in een eenvoudig, maar keurig gemeubeld vertrek.

Rechts voerde een deur naar een kleine salon, links bevond zich een grote slaapkamer.

De beide vrienden wierpen hun regenjassen af.

— Wat een hondenweer, zei Brand. Is er iets drinkbaars in huis? Rhum of cognac?

— Wij zullen aanstonds een goede hete grog klaarmaken, Charles. Maar wij moesten eerst maar eens tot de zaken overgaan, zei hij.

— Heb je de instrumentkist bij je? vroeg Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

— Ja, daar staat onze tas met de nodige gereedschappen. Ik heb er ook maar een paar boeien en onze maskers bij gedaan.

— Dat is goed, maar ik betwijfel, of wij die ditmaal wel nodig zullen hebben. Alles moet met list in zijn werk gaan, en ik doe dat des te liever, omdat ik tegenover een sukkel als Lord Buckingham geen geweld wil gebruiken. De man is eigenlijk geen partij voor mij.

— Heeft hij al zijn geld steeds bij zich thuis?

— Goede hemel, neen. Ik geloof dat zijn huis daar te klein voor zou zijn. Maar in ieder geval zullen er wel enige tienduizenden ponden sterling te vinden zijn.

— En wanneer zullen wij de zaak opknappen?

— Nu, mij dunkt dat drie dagen voorbereiding meer dan voldoende zijn. Het is vandaag dinsdag, laat ons zeggen vrijdagavond.

Brand liet een kort lachje horen.

— Wat zal die arme Lord Buckingham opkijken. Het is nog geen week geleden, dat hij zo eigenwijs verklaarde, dat John Raffles niets anders was dan een fictie. Hij zal nu eens ervaren, dat de Grote Onbekende wel degelijk bestaat, want hij zal hem in levende lijve voor zich zien.

Op dit ogenblik deed een luid lawaai in het aangrenzende vertrek Brand verschrikt zwijgen.

— Wat was dat? riep hij uit. Het

was alsof in de salon hiernaast een tafeltje werd omgegooid.

Raffles antwoordde niet, maar sprong met bliksemende ogen naar de tussendeur.

Hij rukte deze met de linkerhand open, terwijl hij met de rechter zijn revolver trok.

Het aangrenzend vertrek was in duisternis gehuld, maar Raffles tastte naar de schakelaar en drukte deze neer.

Nu baadde de kamer in licht, en midden in die kamer, met doodsblijk gelaat, de armen slap langs het lichaam hangende, stond de hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter.

HOOEDSTUK IV

EEN ZONDERLINGE WEDDENSCHAP

Het drietal bleef even zwijgend in dezelfde houding staan.

Zoals altijd in dergelijke omstandigheden, was Raffles de eerste die zijn kalme herkreeg.

Zonder de loop van zijn revolver een ogenblik van het gelaat van de politie-beambte af te wenden, vroeg hij op de natuurlijkste toon ter wereld:

— Heb ik niet het genoeg hoofdinspecteur Baxter voor mij te zien?

De hoofdinspecteur kon niet antwoorden, maar knikte zwijgend.

Eigenlijk was de vraag van Raffles ook geheel overbodig, want reeds herhaalde malen had de Grote Onbekende van aangezicht tot aangezicht gestaan tegenover de hoofdinspecteur, zonder dat deze ooit geweten had, met wie hij te doen had.

Maar intussen, Baxter beschouwde Raffles als zijn doodsvijand.

Hij beschouwde diens arrestatie als zijn levensdoel dat hij tot dusverre echter te vergeefs had nagestreefd.

Wel had hij een paar keren de sluwe gentlemaninbreker bijna in handen gehad, maar even vaak had deze hem op het laatste ogenblik weten te ontsnappen.

En nu stond de hoofdinspecteur op geen drie passen afstand van de man, die hij reeds jaren zo hartstochtelijk gevolgd had.

— Gij zijt zeker gekomen om mij een bezoek te brengen? ging Raffles voort, met een vriendelijke glimlach op zijn lippen.

Wederom knikte de hoofdinspecteur

zonder een woord te kunnen uitbrengen.

Raffles maakte een vriendelijk uitnodigend gebaar en zei op hoffelijke toon:

— Mag ik u dan verzoeken binnen te komen?

Aarzelend deed Baxter een paar stappen naar voren en schoorvoetend volgde hij de man, die door een zonderling toeval onverhoeds op zijn weg was geplaatst.

— Mijn waarde Houston, aldus wendde Raffles zich tot Brand, wees zo goed en neem de revolver eens uit de zak van onze gast.

Brand was met een paar stappen bij de ongelukkige hoofdinspecteur, stak de hand in de rechterzak van diens uniformjas en haalde er een kleine brownning uit, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Zit er niets in de linkerzak? vroeg Raffles op belangstellende toon.

Charles klopte op alle zakken.

— Niets, een sigarettenkoker, een aansteker en 'n elektrische zaklantaarn, behalve een bos sleutels en een spoorwegboekje, dat is alles.

Nu wendde Raffles zich weer tot de politiemans, en zei met een uitnodigend gebaar op een der stoelen:

— En wees nu zo goed, waarde heer Baxter, om mij even te verklaren waaraan wij eigenlijk de eer van uw bezoek te danken hebben.

Baxter bracht langzaam de hand aan zijn helm en zette nu pas dit hoofddekse af.

Zijn stem beefde toen hij antwoordde:

— De zaak is zo, mijnheer... Raffles. Ik kwam hier omstreeks zeven uur, na enigszins copieus te hebben gedineerd in gezelschap van oude studiekameraden. De portier liet mij in het vertrek hiernaast, want ofschoon gij niet thuis waart, wilde ik niet weggaan, daar ik uw oordeel had willen weten, in een kwestie, waarover mijn vrienden het hadden.

— En vervolgens? vroeg Raffles, onverschillig met zijn revolver spelend.

— Vervolgens ben ik... maar...

Raffles zag de angstige blik van de politiemann en stak de revolver in zijn zak.

— Ik wil er u echter even op wijzen, mijnheer Baxter, zei hij, dat wij met z'n beiden zijn en gij slechts alleen. Moet ik nog duidelijker zijn?

— Neen mijnheer, antwoordde Baxter vlug. Dat is ruimschoots voldoende. Ik begrijp uw bedoeling. De kansen van het noodlot hebben het nu eenmaal gewild, dat ik mij in uw handen bevind, en ik wil gaarne verklaren, dat gij op dit ogenblik de overhand hebt.

Raffles maakte een lichte buiging met het hoofd.

— Ik stel het zeer op prijs, mijnheer Baxter, dat gij de toestand met een ware veldheersblik onmiddellijk overzien hebt. En mag ik u nu verzoeken voort te gaan met uw belangwekkende mededeling?

Baxter knuchte even.

Hij bevond zich in een verre van aangename positie.

Het toeval had hem in deze woning gebracht, van de gentleman-inbreker, die hij reeds zolang achtervolgde, en door zijn eigen onvergeeflijke onhandigheid had hij zich de onvoorziene kans laten ontglippen om hem in handen te krijgen.

Hij beet zich op de dikke lippen en zei:

— Ik heb er niet veel aan toe te voegen, mijnheer. Ik wachtte een kwartier, een half uur, en toen ben ik zeker in slaap gevallen, vanwege het nogal overvloedige diner, waarover ik het zo-

even had.

— En toen zijt gij zeker wakker geworden door onze stemmen?

— Zoals gij zegt.

— En... gij hebt toen ook waarschijnlijk woord voor woord gehoord wat wij spraken? vroeg Raffles, terwijl hij door zijn half gesloten oogleden de hoofdinspecteur scherp opnam.

— Het zou tot niets dienen het te ontkennen, mijnheer. De wanden zijn niet dik en gij hebt tamelijk luid gesproken.

— Dus, gij kent nu mijn identiteit, evenals ons plan ten aanzien van Lord Buckingham.

— Inderdaad.

Raffles wendde zich zuchtend tot Brand, die zwijgend, maar met een glimlach om de lippen had toegeluisterd.

— Het is droevig, mijnheer Houston, maar wij zullen, helaas, ons plan moeten opgeven.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brooke, merkte Brand afgemeten op. Wij zouden wel zo verstandig gedaan hebben, als wij de kamers van te voren hadden doorzocht.

— Maar zeg mij eens, mijnheer Baxter, zo vervolgde Raffles, terwijl in zijn stem een weinig spot doorklonk, ik meen te hebben gehoord, dat er een klein meubel omviel. Hebt gij dat wellicht gedaan?

Phileas Baxter werd vuurrood in het gelaat.

Hij had zich zelf wel een schop kunnen geven, want als hij niet zo onhandig was geweest, dan zou hij misschien gelegenheid hebben gevonden om ongemerkt het huis te verlaten, hij zou met een aantal agenten zijn teruggekeerd, en dan zou Raffles een knappe jongen geweest zijn, als hij hem opnieuw was ontkomen.

Al deze overwegingen speelden zich duidelijk af op het gelaat van de hoofdinspecteur, want Raffles merkte op meewarige toon op:

— Ja mijn waarde heer, het is nu eenmaal niet anders. Gij behoeft mij niet te antwoorden, ik begrijp nu wel dat gij die kleine onhandigheid begaan hebt.

Baxter boog het hoofd.

Hij gevoelde zelf maar al te goed hoezeer hij deze spot verdiend had.

Hij trommelde even met de vingers op de tafel en vroeg toen eensklaps:

— En mag ik weten wat gij nu eigenlijk met mij voornemens zijt?

— Voornemens, mijn waarde heer Baxter? riep Raffles uit. Welk een vraag. Gij zijt natuurlijk volkomen vrij te gaan wanneer en waarheen gij wilt; dat is te zeggen, onder in achtneming van zekere voorwaarden, die ons beider vrijheid waarborgen. Zo zullen wij, bijvoorbeeld niet te samen het huis verlaten. Het zou u niet moeilijk vallen enige voorbijgangers op ons af te sturen, om van de agenten te zwijgen. Neen, wij zullen eerst het huis uitgaan, dat nu voor ons geen waarde meer heeft, en u hier opsluiten. Gij zult dan natuurlijk trachten de aandacht te trekken van de portier, die waarschijnlijk zelf in slaap is gevallen en u blijkbaar geheel vergeten heeft, overigens een omstandigheid waarvoor ik hem zeer dankbaar ben, daar mij anders dit hoogst belangwekkende gesprek met u zou zijn ontgaan.

Raffles wachtte even en vervolgde toen:

— De tijd echter die de portier nodig heeft om u te bevrijden, zal voor ons ruimschoots voldoende zijn om ons uit de voeten te maken.

— Ik moet wel in uw voorwaarden toestemmen, bromde Baxter.

— Nu, dan kunnen wij ons gesprek wel als geëindigd beschouwen, zei Raffles, maar ik heb u nog een ding te vragen, het is aan u om er mij op te antwoorden.

— Jawel, mijnheer, zei Baxter brommend.

— Gij zeidet zoëven, dat gij hier waart gekomen in verband met een kwestie, welke gij met enige collega's hebt besproken. Dat is toch zo?

— Inderdaad, maar ik kwam hier in de overtuiging dat ik de heren Brooke en Houston zou vinden.

— Precies. En ik geef u in overweging juist te doen, alsof wij inderdaad Brooke en Houston zijn. Welnu?

Baxter scheen zich even te bedenken. Toen haalde hij de schouders op en zei:

— Het komt er ook eigenlijk niet op aan. De zaak is deze: Een mijner vrienden, politiemans, even als ik, sprak over het bal ten hove, dat over drie dagen zal plaats vinden en waarop, naar gij misschien in de kranten gelezen hebt, de vrouw van de Groot-Valkenier, de hertogin de Saint Albans, voor het eerst een zeer kostbaar parelsnoer zal dragen, hetwelk haar door de koningin geschonken is.

Raffles knikte.

— Ja, dat heb ik inderdaad gelezen, zei hij. Ga voort, als ik u verzoeken mag.

— Welnu, tijdens het dessert beweerde een mijner vrienden, nadat wij enige tijd over John Raffles gesproken hadden, dat het voor een bekwame dief wel mogelijk zou zijn, zelfs op een hofbal, een sieraad van zo'n grote waarde te stelen.

— En wat verder? vroeg Raffles, wiens belangstelling was opgewekt.

— Wel, hij was natuurlijk de enige die dat durfde volhouden. Wij lachten hem allemaal uit. Ik voerde aan, dat dit iets onmogelijks is. Ik wees er op, dat de zalen zo helder als de dag verlicht zijn, dat alleen uitnodigingskaarten worden gezonden aan leden van de hoogste adel, van het parlement en van het leger, dat de zalen steeds zeer vol zijn, dat het parelsnoer zich bevindt rondom de hals van een vrouw, die door haar schoonheid reeds aller ogen op zich zal vestigen, kortom, dat men evengoed kon proberen op klaarlichte dag de kroonjuwelen uit de Tower te stelen.

— Zo... zo... En wat verder? vroeg Raffles.

— Ondanks dat alles, liet mijn vriend, die misschien reeds een weinig onder de invloed van een stevig glas wijn was, zich niet overtuigen. Toen bedacht ik dat wij eens het oordeel moesten inroepen van twee onpartijdige deskundigen. En wie zouden daarvoor meer in aanmerking komen dan de heren Brooke en Houston?

— Gij hebt gelijk, riep Raffles uit. Dat was een schitterend idee. Daaraan had ik dus uw bezoek te danken?

— Zoals gij zegt. En het spijt mij waarlijk, dat gij niet zijt wie gij schijnt, want gij hadt mij natuurlijk aanstonds in het gelijk gesteld.

— Neen, pardon, mijnheer Baxter, dat zou ik zeker niet hebben gedaan, merkte Raffles kalm op.

Baxter keek de Grote Onbekende met wijd open ogen aan.

Hij werd van opwindning weer vuurrood.

— Wat zegt gij daar? hakkelde hij. Wilt gij werkelijk zeggen, dat er iemand bestaan zou, die durft volhouden, dat zulk een onzinnige poging mogelijk is?

— Hij bestaat, mijnheer Baxter, want hij zit hier voor u.

— Maar dat is pure dwaasheid, mijnheer, riep Baxter uit, die vergat tegenover wie hij gezeten was. Dat kunt gij onmogelijk volhouden.

— Ik ga zelfs verder, mijnheer Baxter, ik zal het doen.

Dat was bijna teveel voor de arme Baxter.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, haalde zijn zakdoek te voorschijn en hette zijn voorhoofd, waarop het zweet nu in grote druppels parelde.

Zijn stem klonk hees en was nauwelijks verstaanbaar, toen hij eindelijk de kracht vond om te stotteren:

— Gij? Meent gij werkelijk, dat gij dat kunt doen?

— Ik zal het doen, mijnheer Baxter.

— Het is onmogelijk.

— Het is integendeel best mogelijk.

— Ik zeg, dat gij gearresteerd zoudt zijn, voor gij het snoer in handen zoudt hebben.

— En ik zeg u, dat ik ongedeerd en met het snoer in mijn zak het koninklijk paleis zal verlaten. Wilt gij wedden?

Phileas Baxter was zozeer door het optreden van de Grote Onbekende overdonderd, hij vergat zozeer tijd en plaats, en de omstandigheden waarin hij zich bevond, dat hij de weddenschap aannam, als werd die hem voorgesteld door een zijner clubvrienden.

— Goed, mijnheer Baxter, hernam Raffles, die geen ogenblik zijn kalmte verloor. Wij zullen de weddenschap niet te hoog stellen, want het gaat hier hoofdzakelijk om het spel en niet om de knikkers, nietwaar? Wij wedden dus om een mand champagne en duizend Henry Clay's, dat ik mij over drie dagen op het bal ten hove zal meester maken van het parelsnoer van Lady de Saint Albans. Mijn vriend is onze getuige en zal de weddenschap even op schrift stellen.

Brand haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een bladzijde uit, en stelde de weddenschap op schrift.

En zo werd een der wonderlijkste weddenschappen gesloten, welke ooit in de Engelse hoofdstad tot stand kwamen, die toch zeker bekend is wegens haar hartstochtelijke wedders.

Raffles en Brand stonden op.

— Onze tijd is enigszins beperkt, mijnheer Baxter, zei de Grote Onbekende met een hoffelijke buiging. Gij zult mij dus veroorloven, dat ik ons aangenaam gesprek afbreek. Weliswaar hebt gij mijn plan in duigen doen vallen, en zal ik mij bezwaarlijk meer kunnen vertonen als de detective Brooke, maar de eer en het genoegen van uw onderhoud hebben dat allemaal vergoed.

Raffles en Brand wendden zich naar de deur.

Baxter deed zelfs geen poging om zich te verzetten, daar hij zeer goed begreep, dat dit nutteloos zou zijn.

Hij trachtte dus zijn gelaat een onverschillige uitdrukking te geven, deed alsof hij de beide mannen niet zag en liet zich in zijn stoel vallen.

Zodra zij de kamer verlaten hadden en de deur gesloten, draaide Raffles de sleutel in het slot om.

Nauwelijks was dit gebeurd, of Baxter begon als een razende op het paneel te trommelen.

Zonder zich te overhaasten, liepen de beide mannen de gang door en passeerden juist de loge van de portier, toen deze door het lawaai boven zijn hoofd wakker schrikte.

Een minuut later waren zij op straat en in veiligheid.

HOOFDSTUK V

DE UITDAGING

Een uur later bevonden de vrienden zich op weg naar de Windsor Club.

Raffles was in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president van deze wijdvermaarde club, waartoe alleen aristocraten, parlementsleden, officieren en hun gasten toegang hadden.

Zij voerden zacht, nu en dan lachend, een gesprek over hetgeen hun zoëven was wedervaren.

— Zou onze vriend Baxter lang in de benauwdheid hebben gezeten? vroeg Brand.

— Dat is niet waarschijnlijk. De portier is natuurlijk aanstonds op het lawaai afgekomen en Baxter heeft hem met een paar woorden op de hoogte kunnen brengen. Toen moest de brave man natuurlijk zijn reservesleutel gaan halen om de deur te openen, maar daarmee was er ook een einde gekomen aan de gevangenschap van onze waarde vriend.

— Nu, hij zal zich deze avond lang heugen, zei Brand lachend. Vooral je grap met die weddenschap was kostelijk.

— Wat bedoel je? vroeg Raffles.

— Wat ik bedoel? herhaalde Brand verbaasd. Wel, je zult er toch geen seconde ernstig over gedacht hebben om te doen wat je in die weddenschap voorstelde?

— Pardon, amice, een weddenschap is voor een Engelsman een weddenschap.

— Je meende het dus? riep Brand uit.

— Natuurlijk meende ik het.

— Maar, Edward, dat is toch totaal onmogelijk, riep Brand verschrikt uit.

— Niets is onmogelijk voor een man, die wil en over ervaring beschikt.

— Maar je hebt één kans tegen honderd, dat je slaagt.

— Dan zal ik van die ene kans gebruik maken.

Brand keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

Hij had reeds in ontelbare gevallen de weergaloze stoutmoedigheid en de slimheid van de Grote Onbekende kunnen bewonderen, maar dit plan leek hem toch werkelijk onuitvoerbaar.

Hij liet echter het onderwerp varen, daar hij, ondanks alles, aan een grap dacht.

Toen zij het clubgebouw bereikten, dat zich in de Oxfordstreet bevond, begaven zij zich naar de eerste verdieping, waar zich de grote conversatiezaal en andere vertrekken bevonden.

De zaal was reeds tamelijk druk bezet door leden, die in kleine groepjes aan tafeltjes langs de wanden gezeten waren, of wel aan de grote leestafel, die in het midden van het vertrek stond.

Na zijn beste bekenden onder de leden te hebben begroet, nam Raffles zijn gewone plaats aan de middentafel in, met Brand naast zich.

Het gesprek was weldra algemeen.

Men had het over weinig anders dan over het bal ten hove, hetwelk over drie dagen zou worden gegeven, want het beloofde een der schoonste feesten van dit seizoen te worden.

De koningin en de koning hadden er op gestaan, het met luister te vieren.

Plotseling verscheen er een zware figuur op de drempel van de brede deur die naar de gang voerde.

Het was niemand minder dan Phileas Baxter.

Hij had zich slechts de tijd gegeven om thuis zijn rok aan te schieten en was toen dadelijk naar de club gereden, waarvan hij een der ijverigste leden was, om daar zijn avontuur te vertellen.

Achter hem werd de kleinere, maar fors gebouwde gestalte zichtbaar van James Sullivan, de bekwame detective-inspecteur.

Enigszins opgewonden, kwam Baxter

de zaal binnen.

— Goede hemel, mijnheer Baxter, wat is er aan de hand, riepen enige leden uit, die het dichtst bij de deur zaten, hebt gij spoken gezien?

— Het scheelt niet veel, riep Baxter uit, terwijl hij zich op een stoel liet vallen, en met een grote zakdoek over zijn voorhoofd wreef. Ik heb John Raffles gezien.

Een algemene kreet van verbazing om niet te zeggen van ongeloof, ging in de zaal op.

Iedereen, die daar aanwezig was, wist van de titanische strijd, die er al sedert jaren gevoerd werd door de Londense politie tegen de Grote Onbekende en waarbij deze laatste tot dusver steeds de overhand had behouden.

Iedereen wist ook, dat Baxter John Raffles als zijn persoonlijke vijand beschouwde en een dure eed had gezworen, dat hij de geheimzinnige gentleman-dief onschadelijk zou maken.

En nu kwam Baxter hun vertellen, dat hij John Raffles gezien had.

— En hebt gij hem gearresteerd, mijnheer Baxter? riep er een uit.

Baxter smoorde een vloek tussen zijn opeengeklemd lippen.

— Neen, mijnheren, zover is het, helaas, niet gekomen. Maar stel u ook eens voor in welk een toestand ik mij bevond.

En daarop vertelde de hoofd-inspecteur van Scotland Yard in geuren en kleuren wat hem wedervaren was, waarbij hij zorg droeg, zich zelf een heldhaftige rol toe te bedelen.

Het gehele gezelschap had zonder hem in de rede te vallen, met de grootste verbazing toegelisterd.

— Dat is het merkwaardigste wat ik nog ooit gehoord heb, riep een van de leden uit.

— Ik vernam de hele geschiedenis zoëven van de heer Baxter, liet zich nu de heldere stem van Sullivan horen, en ik moet bekennen, dat ik het niet zo verbazend vind. Het enige wat mij verwonderde was, dat John Raffles voor een enkele maal de voorzichtigheid uit het oog had verloren, die hem als aangeboren is. Maar voor het overige is

het juist iets voor Raffles. En als gij mij de waarheid vraagt, die twee Amerikaanse detectives, waaraan mijnheer Baxter mij een paar weken geleden voorstelde, hebben mij altijd geïntrigeerd, al moet ik erkennen, dat zij als twee druppelen water geleken op de foto's die er van mijn collega's Brooke en Houston bekend zijn.

— Mijnheer Baxter vertelde ons zoeven, dat hij een weinig copieus gedieneerd had, liet zich de stem van Lord Aberdeen op dit ogenblik horen, ik hoop, dat hij het niet kwalijk neemt, als ik wellicht een gewaagde veronderstelling uit: maar is het geheel en al uitgesloten, dat de uitwerking van een stevig glas wijn hem de schijn voor de werkelijkheid heeft doen aanzien?

Baxter zat 'n ogenblik beteuterd voor zich uit te kijken.

Toen verkregen zijn opgeblazen wangen een vuurrode kleur en hij stotterde:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mylord, maar waarom zegt gij dan maar niet liever meteen dat ik dronken was?

— Ik heb die uitdrukking niet gebezigd, mijnheer Baxter, hernam Raffles met een fijn lachje.

— Alles goed en wel, maar gij hebt dingen gezegd, die er vrijwel mee overeen stemmen.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij stak de hand in de zak en haalde er het blaadje van Brand's opschriftboekje uit, dat hij zegevierend boven zijn hoofd zwaaide.

— Gij zegt dus, dat gij mij niet gelooft, mylord?

— Pardon, dat heb ik niet gezegd. Ik heb alleen maar de veronderstelling geopperd, dat gij u misschien hadt vergist.

— Welnu, dan verheugt het mij, dat ik de bewijzen in handen heb, die u aanstonds van het tegendeel zullen overtuigen.

Baxter legde het papiertje voor Raffles neer en gaf er een harde klap met zijn witte, vette hand op.

— Lees dat eens, mylord, en laat mij dan uw mening eens horen.

Raffles deed alsof hij vol aandacht het papiertje las, hetwelk hij geen anderhalf uur geleden reeds onder de ogen had gehad.

Toen schudde hij het hoofd en zei glimlachend, terwijl hij een blik om zich heen wierp:

— Dit briefje levert inderdaad het bewijs, mijneheren, dat onze geniale hoofdinspecteur zich inderdaad van aangezicht tot aangezicht met John Raffles en diens medeplichtige heeft bevonden. Maar de inhoud van dit bewijsje is zo merkwaardig, dat ik de heer Baxter verlof vraag, het bekend te maken.

— Ga uw gang, mylord, ga gerust uw gang, zei Baxter op zijn gewone luidruchtige manier, hoe meer het bekend wordt, hoe minder die verduivelde Raffles kans zal hebben om zijn weddenschap te winnen.

Alle leden waren nieuwsgierig om Raffles heen komen staan.

— Het is in een paar woorden verteld, heren, hernam Raffles kalm. John Raffles, die zeker een grappenmaker is, heeft om een mand champagne en een kistje fijne sigaren gewed, dat hij op het bal ten hove, dat over drie dagen plaats heeft, het parelsnoer zou stelen van de hertogin de Saint Albans, natuurlijk vooropgesteld, dat zij het die avond ook werkelijk draagt.

Verbazing, verontwaardiging en ongeloof mengden zich in de kreten, die nu overal opstegen.

Men kwam toelopen uit de aangrenzende kamers, heren met hun kaarten of hun keu nog in de hand.

Zij werden op hun beurt op de hoogte gesteld en gaven hun verbazing en spottend ongeloof te kennen.

Maar de vice-president van de Windsorclub schudde het hoofd.

— Ik weet niet of gij wel gelijk hebt u zo spottend over deze weddenschap uit te laten, zei hij, toen de rust was teruggekeerd, want vergis ik mij niet, dan heeft Raffles reeds staaltjes van zijn handigheid afgelegd, die mijnheer Baxter heel wat te denken hebben gegeven.

— Dat mag zo zijn, riep een der le-

den uit, maar dit is eenvoudig onmogelijk, mylord. Bedenk toch, dat de zaak morgen ruchtbaar zal zijn geworden en dat dus niet alleen de politie maar ook Lady de Saint Albans wel de nodige voorzorgsmaatregelen zal nemen.

De vice-president haalde de schouders op.

— Misschien helpt het wat, maar ik zou er toch geen eed op durven doen.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en trad Pedro de Mesquita binnen.

Zijn ogen zochten onmiddellijk de plaats, waar hij de vice-president wist te vinden.

Zij bleven met een uitdrukking vol wraakzucht op Raffles gevestigd.

Zijn gebruind gelaat hernam echter zijn gewone uitdrukking, toen hij op de tafel toeschreed, met die sierlijke gemakkelijheid, welke aan de zuidelijke volkeren eigen is.

Men sprak nog even over de zaak voort en daarop stelde Pedro de Mesquita Raffles voor, een partijtje te bridgen.

Raffles scheen even te aarzelen.

Maar Brand zei:

— Waarom zoudt gij het niet doen, mylord? Gij hebt geruime tijd niet gekaart. Het zal mij aangenaam zijn uw partner te mogen zijn.

— Goed, mijnheer Brand, zei Raffles, terwijl hij opstond. Laat ons dan een robber spelen.

Brand ging zijn vriend voor naar de kleine speelzaal, waarin reeds een stuk of twintig heren zwiingend in hun spel verdiept waren.

Toen zij hun vierde man hadden gevonden, nam het viertal aan het enige nog onbezette tafeltje plaats.

Brand nam zich voor de Mexicaan in het oog te houden en bij het minste verdachte teken in actie te komen.

Raffles was aan de winnende hand.

Het stapeltje fiches dat hij naast zich had liggen, groeide snel aan.

Pedro de Mesquita hief plotseling het hoofd op en keek Raffles, die juist zijn spel rangschikte, vlak in het gezicht.

— Gij zijt vanavond blezonder en

veine, mylord, zei hij luid.

Raffles liet zijn kaarten een weinig zakken en keek daarover heen de spreker met grote verbazing aan.

Toen kwam het langzaam over zijn lippen:

— Wilt gij liever het spel staken?

— O neen, mylord, maar ik zou toch wel de opmerking willen maken, dat het voor mij wellicht voordeliger geweest zou zijn als ik zelf het spel kaarten had mogen kiezen.

Het was zo stil in de zaal, dat men tot in de hoeken de woorden had kunnen verstaan, welke Pedro de Mesquita met snijdende stem uitsprak.

Maar nu werd het zo mogelijk nog stiller.

Het was voor het eerst sedert het bestaan van de club dat dergelijke woorden in deze speelzaal gesproken waren.

Alle spelers zaten als uit marmer gehouwen en keken met open mond en verschrikte ogen naar het kleine groepje.

Raffles had de rechterhand, waarin hij de kaarten hield, langzaam laten zakken, tot dat zij op tafel rustte.

Toen schoof hij de kaarten met een korte beweging bijeen en legde ze op het groene laken neer.

Zijn gelaat was zeer bleek en zijn wenkbrauwen liepen als een doorlopende rechte streep dwars over zijn voorhoofd.

En onder die wenkbrauwen keken twee ogen de Mexicaan met koele spot aan.

Blijkbaar had Raffles aanstonds diens toelag begrepen.

Lola de Mesquita had haar broer natuurlijk op hem afgezonden.

Raffles stond langzaam op, nam het pakje kaarten in de hand en wierp ze de Mexicaan met een onverschillig gebaar in het gelaat.

— Gij zijt een laaghartige schurk, zei hij zonder enige stemverheffing, maar toch zo, dat zijn woorden door iedereen gehoord werden.

De partner van Pedro de Mesquita had intussen alle kaarten weer bij elkaar gezocht.

Snel maar nauwkeurig onderzocht hij ze.

Toen richtte hij zich verontwaardigd tot de Mexicaan en zei:

— Lord William Aberdeen moest boven iedere verdenking verheven zijn, mijnheer. Gij kunt u overtuigen dat deze kaarten volmaakt gaaf zijn.

— En toch houd ik vol, dat men in zulk een korte tijd niet op natuurlijke wijze een paar honderd pond sterling kan winnen.

— Genoeg, mijnheer, klonk nu de stem van Raffles op bevelende toon, terwijl hij de Mexicaan met een koude blik van het hoofd tot de voeten mat. Ik heb u een laaghartige schurk genoemd, gij kunt u beledigd achten of niet, al naar het u goeddunkt. Ik ben tot uw beschikking.

— Gij zult mij voldoening geven, schreeuwde de Mexicaan, terwijl hij Raffles woedend met de vuist dreigde.

— Waar en wanneer gij wilt, mijnheer, zei Raffles en wendde zich met een hoffelijke buiging tot het clublid zeggend:

— Mijnheer Armadale, wilt gij mij de eer aandoen mijn getuige te zijn? Mijnheer Brand zal zeker gaarne als tweede getuige willen fungeren.

— Maar mylord, riep Armadale uit. Gij zijt immers volstrekt niet verplicht u iets aan te trekken van de bespottelijke beschuldiging van een vreemde-ling, die wij geen van allen kennen?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Mijn waarde Armadale, een Engelsman kan het niet dulden wanneer iemand slechts de schijn aanneemt hem te willen beledigen.

Maar plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Voor wij verder gaan: Ik zal zo-even, dat ik tot de dienst van mijnheer de Mesquita ben, waar en wanneer hij verkiest. Dat is niet geheel juist. Het is misschien niet volgens de regel, maar ik zal hem tot mijn spijt pas over vier dagen kunnen ontmoeten.

De Mexicaan liet een gemeen lachje horen.

— Ha, ha, een mooie uitvlucht, riep hij uit. Ik zie wel dat gij niet alleen

handig met de kaarten omgaat, maar gij schijnt ook een lafaard te zijn.

Een ogenblik leek het alsof Raffles zich op de Mexicaan wilde werpen.

Al het bloed was uit zijn wangen geweken en zijn gelaat had een dreigende uitdrukking.

Zijn stem klonk dof en dreigend, toen hij op zachte toon zei:

— Het is goed, mijnheer, morgen zult gij opgehouden hebben te leven. Ik zal tot tien uur thuis blijven om uw getuigen te ontvangen.

HOOEDSTUK VI

HET TWEEGEVECHT

De Mexicaan verliet, na nogmaals een blik vol haat op Raffles te hebben geworpen, de zaal.

Raffles was reeds weer gaan zitten en wendde zich glimlachend tot Armadale.

— Weet gij geen goede vierde man voor ons, om de robber uit te spelen?

Armadale, die zelf zeer onder de indruk van het gebeurde was, schudde het hoofd.

— Ik zou u raden, niet meer te spelen, mylord. Het is reeds laat en gij zult uw zenuwen tot bedaren moeten brengen. Ik weet niet, of het u bekend is, dat Pedro de Mesquita buitengewoon sterk is op de degen?

— Zo waarlijk? vroeg Raffles onverschillig. Wel, ik ben al een paar jaartjes ouder dan hij, maar ik geloof toch te mogen zeggen, dat ik nog mijn man sta.

— Ongetwijfeld, mylord, ging Armadale voort, maar toch...

— Kom, kom, waarde vriend, zei Raffles, terwijl hij Armadale glimlachend op de schouder klopte. Gij trekt u deze zaak wat al te veel aan.

Hij was reeds bezig de kaarten te schudden, terwijl hij dit zei.

Het spel duurde nog een uur voort. Toen stond Armadale op.

Terwijl naafles zo bedaard was gebleven als was er zoëven niets voorgevallen, trilden de handen van Armadale voortdurend van nervositeit.

Ook Brand was onder de indruk van het gebeurde.

Het was reeds over middernacht, toen de beide vrienden het clubgebouw ver-

lieten.

Wel had Raffles de auto besteld, maar hij zond de wagen weer ongebruikt naar de villa terug.

Het weer was opgeklaard en de maan scheen helder aan de hemel.

— Wij zullen liever wandelen, vindt je niet? vroeg Raffles. Het is prachtig weer en zacht voor de tijd van het jaar.

— Zoals je wilt, zei Brand.

Enige tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort, tot de jongeman zei, terwijl hij de arm van zijn vriend greep.

— Je moet mij toch eens vertellen, waarom je dat ellendige duel drie dagen wilde uitstellen.

— Vraag je dat nog? vroeg Raffles verbaasd. Vergeet je dan mijn weddenschap helemaal?

Brand keek zijn vriend verbaasd aan.

Om dus zijn naam als John Raffles op te houden, had Lord Aberdeen zelfs het gevaar willen lopen voor een lafaard te worden aangezien.

— Zou die broer van Lola de Mesquita nu geen ander middel hebben weten te vinden om de zogenaamde belediging, die je zijn zuster hebt aangedaan, te wreken?

Raffles liet een kort lachje horen.

— Wat praat je toch van haar broer? riep hij uit. Heb je dan nog niet eens gemerkt, dat die man niet haar broer, maar haar minnaar is?

— Geloof je dat werkelijk? riep Brand verschrinkt uit.

— Ik twijfel er geen moment aan. Een broer treedt heel anders op als het de eer van zijn zuster geldt. Neen,

die man werd door jalouzie gedreven.

— Maar waarom geeft hij zich dan in 's hemelsnaam voor haar broeder uit? vroeg Brand verbaasd.

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, maar wij zullen het misschien wel te weten komen, als het dan voor Pedro ten minste nog de moeite waard is, voegde Raffles er op koude toon aan toe, terwijl er een vreemde glans in zijn ogen kwam.

Het was bijna half twee toen de beide vrienden hun huis bereikten.

Raffles sliep die nacht even rustig als altijd, maar Brand wentelde zich slapeloos op zijn bed om en om.

Hij had niet alleen Pedro de Mesquita algemeen horen roemen als een der beste schermers van zijn land, maar hij had hem in de schermzaal van de club herhaaldelijk zelf tegen de beste degens van de Windsorclub zien trekken.

Pas tegen zes uur in de ochtend viel hij in een onrustige sluimering.

Om negen uur kwamen de beide getuigen van Pedro om de voorwaarden vast te stellen.

Zoals wel vermoed werd had de Mexicaan die zich als de beledigde partij beschouwde, de degen als wapen gekozen.

De ontmoeting werd op de volgende ochtend zes uur vastgesteld.

Op een stille plek in een bebost terrein, onder de rook van de hoofdstad.

De dag ging voor Brand in nervositeit voorbij, maar Raffles maakte zelfs geen toespeling op het aanstaande duel, behalve dat hij Brand met enige woorden op de hoogte stelde van hetgeen er moest gebeuren, in het geval hij gedood zou worden.

Ook onder het diner, hetwelk de beide vrienden gebruikten in het Savoye Hotel, viel er bij Raffles niets op te merken, dat naar ongerustheid zweemde, om van vrees te zwijgen.

Hij praatte opgewekt en vertelde enige anecdoten met de fijne humor die Brand reeds jaren van hem kende.

Hij rookte even kalm zijn sigaret als steeds en stelde voor de avond in het Hippodrometheater door te bren-

gen.

Zij waren nauwelijks de zaal binnentreden en hadden plaats genomen in een der kleine loges tegenover het toneel, of hun blik viel op Lola de Mesquita, die enige loges verder was gezeten, in gezelschap van haar zogenaamde broer en van twee jongelieden, die Raffles meende te herkennen als ambtenaren van het departement van Buitenlandse Zaken.

Ook de schone Mexicaanse had de beide bezoekers zien binnentreden.

Zij verbleekte en wat Pedro betreft, hij wierp de Grote Onbekende een uit-tartende lonende blik toe.

— Als ik mij niet vergis, fluisterde Brand plotseling, zijn die beide jongelieden de getuigen van de Mexicaan.

Raffles knikte.

— Je hebt goed gezien, zei hij, en ik wil je wel zeggen, dat het mij geenszins bevalt, dat die beide jongelieden zulke goede vrienden zijn met die vreemdeling. Ik weet niet hoe het komt, maar dat Mexicaanse paar ziet er nu juist uit als een paar internationale spionnen. Het is best mogelijk dat ik mij vergis, maar toch wilde ik wel, dat onze jonge staatsambtenaren, die zulk een gewichtige positie bekleeden, zich op enige afstand wisten te houden van vreemdelingen van wie niets anders bekend is, dan dat zij royaal en vlot zijn.

Nog voor de pauze verwijderde Lola de Mesquita en haar klein gezelschap zich, en Raffles schudde het hoofd, terwijl hij hen naakteek.

— Ik wil niet zeggen, dat onze jongelui bepaald aangeschoten zijn, maar zij zijn toch verre van nuchter, merkte hij op. Ik heb wel lust om hen na te gaan. Het is jammer dat ik dat in mijn toestand als tegenstander van die Pedro, die morgen met de degen in de hand tegenover me zal staan, niet kan.

De beide vrienden bleven nog enige nummers zien en begaven zich toen terug naar huis.

Ook nu sliep Raffles even rustig als altijd.

Hij was de volgende ochtend reeds om half vijf wakker, kleepte zich met de meeste zorg en ging toen naar de

eetkamer, waar Brand met een zorgelijk gelaat reeds aan tafel zat en met moeite trachtte wat thee en brood naar binnen te krijgen.

Raffles at echter met smaak.

Om half zes kwam Henderson met de auto voor.

In snelle vaart reed de wagen door de nog stille straten van de wereldstad.

Het was nog niet precies zes uur, toen de auto stopte op een eenzame plek in een klein bos.

Raffles en Brand stapten uit.

Langzaam lopend en genietend van zijn sigaret, begaf Raffles zich naar een kleine open plek, waar hij reeds enkele in het zwart geklede heren, de hoge hoed op het hoofd, met afgemeten schreden op en neer zag lopen.

Pedro de Mesquita stond op enige afstand tegen een boom geleund.

Hij veranderde nauwelijks van houding, toen hij zijn tegenstander zag aankomen.

Raffles echter nam met een breed gebaar zijn hoed af voor de man, die hem zo grievend beledigd had en wendde zich toen met enkele vriendelijke woorden tot Armadale, en tot de geneesheer, die zich in zijn gezelschap bevond.

Armadale schraapte zijn keel en zei toen, terwijl hij zich beurtelings tot Pedro en tot Raffles wendde:

— Mijne heren. Volgens de regelen van het tweegevecht ben ik genoodzaakt u de vraag te stellen, of gij alsnog op uw besluit wenst terug te komen.

Een veelzeggend stilzwijgen volgde op deze woorden.

— Mijnheer Pedro de Mesquita, zo wendde Armadale zich tot de Mexicaan, gij hebt Lord William Aberdeen zwaar beledigd, wilt gij hem uw verontschuldigingen aanbieden?

De Mexicaan liet slechts een hatelijk lachje horen.

— En gij, mylord? Wilt gij uw tegenstander de hand der verzoening toesteken?

Raffles haalde slechts de schouders op.

— Welnu, mijnheren, dan blijft er niets anders over, dan dat deze zaak door de wapens beslist wordt.

Armadale ging een paar passen achteruit.

Hij bukte zich en nam een langwerpige pakt op, dat in zeildoek was gewikkeld, maakte het pakt los en nam er twee volmaakt gelijke schermdegens uit.

Hij greep ze in het midden bij de kling, kruiste ze over elkaar en trad toen op Raffles toe.

— Gij hebt als beledigde de keuze, mylord, zei hij.

Zonder zelfs naar de wapens te kijken, greep Raffles een van de hem toegestoken gevesten.

Vervolgens stelde Armadale de andere degen aan Pedro de Mesquita ter hand.

De getuigen plaatsten de duellanten tegenover elkander.

De dokter nam bij zijn verbandkist plaats, welke hij op enige afstand op het gras geopend had neergezet.

— Kruist de degens, klonk het uit de mond van Armadale.

Met een zacht tikkend geluid raakten de beide klingens elkander.

Armadale greep ze bij het kruispunt vast.

— Gereed, heren?

Een stomme knik van de beide tegenstanders was het antwoord.

Armadale liet de degens los en deed een stap achteruit.

Op hetzelfde ogenblik vielen beide tegenstanders uit.

Al dadelijk bleek het, welk een hoogst gevaarlijk tegenstander de Grote Onbekende in de Mexicaan had gevonden.

Pedro de Mesquita was jong, lenig, sterk, en had van het scherm een zijner meest geliefde ontspanningen gemaakt, maar hij had één fout, en dat was zijn zuidelijk temperament.

Terwijl Raffles onverstoort kalm bleef, en zich van het begin af vergeenoegde de woeste uitvallen van zijn vijand te pareren, viel Pedro de Mesquita telkens en telkens opnieuw verwoed uit, in de hoop zijn tegenstander te kunnen afmatten.

Maar tot zijn verbazing moest hij spoedig erkennen, dat zijn tegenstander wellicht ouder was dan hij, maar over ijzeren spieren en stalen zenuwen beschikte.

De zon was opgekomen en deed nu de tegen elkaar kletterende degens schitteren als waren zij van zilver.

Telkens opnieuw trachtte de Mexicaan op Raffles in te dringen, en telkens stuitte hij als het ware op een ijzeren muur.

Toch was Raffles reeds licht aan de linkerarm gewond.

Armadaal trad op hem toe en scheen het gevecht reeds te willen doen eindigen.

Maar Raffles wees hem glimlachend met een kort gebaar van de linkerhand terug.

Het gevecht duurde voort.

Plotseling slaakte de Mexicaan een kreet.

Door een zeer snelle parade, gevolgd door een felle stoot, had Raffles de degen van zijn tegenstander uit diens hand doen vliegen.

De Grote Onbekende bukte zich naar het wapen, nam het op, en overhandigde het opnieuw met een hoffelijke buiging aan de Mexicaan.

Diens ogen deden hem er uitzien als een in het nauw gedreven luipaard.

Voor het eerst sedert hij de Grote Onbekende zo grof beledigd had, begon hij aan zich zelf te twifelen.

Langzaam nam hij het wapen aan en stelde zich weer en garde.

Hij vocht nu iets bedaarder, en het was duidelijk, dat hij zijn krachten voelde afnemen.

Plotseling drukte hij de linkerhand op de heup, alsof hij gewond was.

Raffles liet zijn degen zakken.

Maar op hetzelfde ogenblik viel Pedro verraderlijk uit.

Brand slaakte een kreet van woede.

Maar op het laatste ogenblik had Raffles de lage streek doorzien.

Vlugger dan de gedachte flitste het staal van zijn degen in het zonlicht.

Hij deed een stap achterwaarts, pareerde juist op het laatste ogenblik de degenpunt die zijn borst bedreigde, dook met weergaloze snelheid onder de degen door... viel uit...

De Mexicaan slaakte een luide gil.

De degen van de Grote Onbekende was hem in de borst, even onder het hart gedrongen.

Hij viel achterover, waarbij het wapen in zijn borst afbrak, greep met de handen in de lucht en bleef toen roerloos liggen.

De dokter kwam toesnellen.

Een blik was voldoende om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten.

— Hij heeft zijn verdiende loon, bromde Armadale voor zich heen. Ik geloof, dat deze Pedro de Mesquita een vol-leerde schurk was.

Raffles had reeds zijn jas aangetrokken, waarmee Brand was komen toesnellen.

Hij wierp een koele blik op het lijk, nam beleefd de hoed af voor de getuigen van zijn tegenstander, die reeds om een auto wenkten, welke op enige afstand geparkeerd stond, en verwijderde zich toen met snelle schreden, door Brand en Armadale gevolgd.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES WERKT VOOR ZIJN WEDDENSCHAP

De volgende dag zaten Raffles en Brand in de bibliotheek van de villa in de Cromwellstreet.

Beiden waren verdiept in de lezing van een stapel kranten, die naast hen lag.

Brand sprak in het geheel niet meer over het tweegevecht van de vorige dag, sedert zijn vriend hem verzocht had, niet meer te reppen van het « on-aangename incident », zoals hij het noemde.

Van tijd tot tijd liet Raffles een zacht brommend geluid horen, en zei ten slotte:

— Ik geloof, dat ik hier iets gevonden heb. Brand hief het hoofd op, met een vragende blik.

— Generaal Hopkins behoort onder de gasten, zei Raffles.

Brand wreef over zijn voorhoofd.

— Generaal Hopkins? Generaal Hopkins? Ik heb die naam wel eens meer gehoord. Is dat niet een gepensioneerde militair, die nog aan de veldtocht in India heeft deelgenomen?

— Precies.

— De man is, geloof ik, een beetje aan het aftakelen.

— Dat zegt men, antwoordde Raffles glimlachend.

— En verschijnt hij ten hove?

— Ja zeker. Hij is drager van het Victoriakruis en heeft er dus recht op, ofschoon hij niet van adel is.

— En wil je misschien zijn plaats innemen? vroeg Brand.

— Midden in de roos, amice.

— Hoe krijg je dat voor elkaar, vroeg Brand.

Raffles maakte een onverschillig wuivend gebaar.

— Laat dat maar aan mij over, dat heeft niets te betekenen.

— Maar morgen is het feest al, Edward. Heb je voor dat alles nog tijd?

— Tijd in overvloed, zei Raffles, terwijl hij opstond. Ik ga nu dadelijk een bezoek brengen bij mijn slachtoffer.

— Toch niet als Lord William Aberdeen?

— Waarom niet? Hij is lid van de Club en hij kent Lord Aberdeen zeer goed.

— Waarom ga je er eigenlijk heen?

— Om een paar van zijn gewoonten te bestuderen, te zien hoe hij zich thuis gedraagt, en het uur te weten te komen, waarop hij zich naar het bal denkt te begeven.

— Heb je al gelezen, Edward, dat er een heel legertje vermoede detectives zich onder de gasten zal bevinden?

Raffles knikte.

— En je geeft je plan toch niet op?

— Maar beste Charles, hoe kan ik dat nu? Het betreft hier toch een weddenschap?

Brand glimlachte flauwtjes.

Hij was een Engelsman en hij begreep wel dat er tegen dit argument weinig viel in te brengen.

— Dus het blijft bij generaal Hopkins?

— Precies. Wil je zo goed zijn, amice om aanstonds even de auto te bestellen?

— Aanstonds.

Raffles verliet het vertrek en ging zich voor het bezoek kleden.

Tien minuten later reed hij in snelle vaart naar het huis van de gepensioneerde generaal, dat zich dicht bij Buckingham Palace bevond.

Een oppasser, een man van omstreeks vijf en veertig-jarige leeftijd, deed hem de deur open.

Daar Mrs. Hopkins die dag toevallig haar jour had, liet de bediende de bezoeker aanstonds in de grote salon binnen.

De eerste op wien het oog van de Grote Onbekende viel, was de heer des huizes.

Zijn kleding bestond uit een combinatie tussen een huisjas en een generaalsuniform.

Het was rijkelijk met gouden galons bestikt, die men eveneens aantrof op de naden van zijn broek.

Hij droeg een klein zijden kalotje, waarvan een grote kwast afhing.

Een geweldige hoornen bril rustte in labiel evenwicht op zijn neus.

De oude man had eens een attaque gehad en daar een zekere nerveuze trekking van de gelaatspielen van overgehouden.

Bovendien was zijn linkeroog steeds bijna geheel gesloten.

Hij had een geweldige zware witte knevel, die zijn mond bijna geheel bedekte.

Nu en dan trok er een onnozel glimlachje over zijn gelaat.

Raffles begroette de vrouw des huizes en enige andere bekenden en zette zich toen zo in een hoekje, dat hij op zijn gemak zijn aanstaand slachtoffer

fer kon bestuderen.

Hij bleef een half uur in het vertrek tot de gehele gestalte en alle trekken, alle bewegingen van de gepensioneerd generaal als het ware in zijn hersens waren gegrift.

Maar wat nog meer waard was, hij had in de loop van de gesprekken vernomen, dat de generaal voornemens was zich naar het bal ten hove te begeven om tien uur in de avond.

Met deze gegevens voorzien begaf Raffles zich opgewekt weer naar huis.

Brand liep hem in de vestibule tegemoet, en vroeg:

— Geslaagd?

— Het kon niet beter, antwoordde Raffles. Ik heb onze vriend eens goed opgenomen; hij heeft een prachtig type om te imiteren. Tussen ons gezegd en gezwezen, geloof ik niet, dat de man nog over al zijn geestvermogens beschikt.

De twee vrienden begaven zich naar de slaapkamer van Raffles.

Deze sloot eerst zorgvuldig de deur en opende toen een geheim vak in een der kamerwanden, waarin zich een groot aantal dozen bevond, die pruiken, haarden en andere vormoeningen bevatte.

Na enig zoeken had Raffles een pruik gevonden, die met enige verandering uitstekend voor het doel geschikt was.

Hij zette zich aanstonds aan het werk en riep na een half uur opgewekt uit:

— Zo, nu geloof ik wel, dat ik, wat het hoofdhaar betreft, op onze generaal lijk.

— Maar je uniform?

— Amice, dacht je nu heus, dat ik niet eens een generaalsuniform onder mijn verzameling had? Ga de geheime kast maar eens binnen en zoek onder N° 14.

De jonge man ging de kast binnen die een groot gedeelte van een der zijmuren besloeg, en bijna anderhalve meter diep was, en waar op een plank een aantal platte dozen stonden, die alle genummerd waren.

Spoedig kwam hij met een dezer dozen terug en haalde er een keurige ge-

neraalsuniform uit.

— En nu nog de doos met onderscheidingsteken, als ik je verzoeken mag, riep Raffles, zij staat op de tweede plank in de hoek.

— Ik geloof niet dat je deze verzameling van mij kent.

De jonge man opende de doos en slaakte een kreet van verbazing.

Zij was tot de rand gevuld met alle bekende Engelse onderscheidingsteken, en bovendien nog een groot aantal decoraties uit andere landen.

Men vond daar het Victoriakruis zo goed als de Oranje-Nassau orde, de Stephanie orde en het kruis van Sint George, de Leeuw van Siam of de verschillende oorlogs onderscheidingen.

— Dat is een prachtige verzameling, riep Brand vol bewondering uit.

— Precies. Ik ben er dan ook niet weinig trots op. Het mooiste is, dat zij alle echt zijn.

Brand had intussen een Victoriakruis uit de verzameling gezocht, zette de doos weer weg en ging voor Raffles staan, die de witte pruik zorgvuldig wegsloot.

— En nu je plan? Hoe denk je generaal Hopkins te belotten naar het bal te gaan?

Raffles glimlachte en antwoordde:

— Het is in een paar woorden verteld. Het spreekt van zelf, dat ik op je hulp reken. Ook Henderson zal ik wel nodig hebben. Zoals ik zoëven zei, gaat de generaal morgen om tien uur naar het bal. Natuurlijk per auto. Het is dus noodzakelijk, dat wij die auto gebruiken.

— En de chauffeur, riep Brand uit.

— Juist, de chauffeur is de lastigste struikelblok. Daar moet Henderson morgen op af. Hij moet de man zien over te halen om een druppel met hem te gaan drinken, en ik zal hem wel iets meegeven, dat hij in zijn glas moet gieten. Het is volkomen ongevaarlijk, maar het zal de man een weinig versuffen. Dan moet Henderson hem wegbrengen in een auto, die er uitziet als een taxi, die hij uit onze garage moet nemen, en naar het huis brengen, waar wij een paar dagen geleden het avon-

tuur hadden met onze vriend Baxter.

— En dan?

— Dan moet jij de plaats van de chauffeur innemen. Het spreekt vanzelf, dat alles zo laat mogelijk op de dag moet gebeuren.

— Lijk ik op hem?

— Je bent gelukkig juist even groot en de man heeft blauwe ogen, met behulp van een knevel en een pruik zul je wonderen bereiken, vooral als je zijn uniform aantrekt.

— Je bedoelt zeker het huis van Brook en Houston?

— Juist. En ik behoef je niet te zeggen, dat er met dat alles haast moet worden gemaakt. Het is een bof dat het huis van de generaal en het onze dicht bij elkander liggen.

— En vervolgens?

— Wel, de rest is, dunkt mij, kinderwerk. Jij brengt als chauffeur zogenaamd de generaal weg. Op de hoek van Pall Mall en de Regentstreet stop je even. Henderson zal daar staan te wachten en aanstonds in de auto plaats nemen. Let goed op en rijd dan onmiddellijk weer door naar ons huis. Natuurlijk moet je de kleine zijstraat inrijden.

— Maar als de generaal misbaar gaat maken?

— Dat zal hij niet, hernam Raffles glimlachend. Henderson heeft mijn bevelen.

— En jij?

— Ik zal mij in die tijd reeds geheel en al verkleed hebben. Zodra de generaal naar binnen is gebracht en goed en wel opgesloten, hetgeen best in de garage kan gebeuren, neem ik zijn plaats in.

Nadat de beide vrienden aldus hun veldtochtplan hadden opgemaakt, brachten ze de dag verder door met het maken van de nodige voorbereidselen.

Henderson, de chauffeur van zijn Lordschap, een reus van een kerel, die zijn meester reeds in tal van avonturen had terzijde gestaan, knoopte kennis aan met de chauffeur van de generaal, hetgeen hem zeer gemakkelijk viel, daar de garage die bij het fraaie herenhuis hoorde, een brede deur aan de straat

had, waar de chauffeur meestal bezig was met het oppoetsen van de beide grote auto's.

Ook Brand ging, behoorlijk vermomd, eens een kijkje nemen, teneinde het gelaat van de chauffeur te bestuderen.

Tot zijn blijdschap zag hij, dat het hem maar heel weinig moeite zou kosten zich zo te grimeren, dat men hem bij avondlicht zeker niet zou herkennen.

In de loop van de dag was het komplot gesmeed, en behoefde nog slechts ten uitvoer te worden gebracht.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat Brand zich nog volstrekt niet kon voorstellen, dat zijn vriend in staat zou zijn het parelsnoer van eigenaar te doen veranderen.

Het was half acht in de avond, het net was uitgezet en nu kwam het er op aan, de vogels er in te lokken.

Henderson drentelde met de handen in de zakken en een gezicht als wist hij van de prins geen kwaad, naar de garage van zijn nieuwe vriend.

Het kostte hem slechts weinig moeite de man over te halen een glas bier met hem te gaan drinken in een café dat zich op enige afstand bevond, in een vrij drukke zijstraat.

Gebruik makende van een ogenblik afwezigheid van de chauffeur, stroofde Henderson handig en vlug de inhoud van een klein papieren zakje in het glas bier van zijn nieuwe kennis.

De uitwerking liet niet op zich wachten.

Nauwelijks had de chauffeur zijn glas geledigd, of hij begon suf voor zich uit te kijken en onsamenhangend te praten.

Henderson begreep dat het ogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij rekende af met de kellner, nam de chauffeur joviaal onder de arm en bracht hem het café uit.

Niemand lette op hen, daar er aan de chauffeur uiterlijk niets abnormaals te zien was.

In een smalle dwarsstraat wachtte Brand met een huur-auto.

Henderson opende snel het portier en liet de chauffeur instappen.

Hij nam zelf naast hem plaats en de rit had nog geen vijf minuten geduurd, of de chauffeur zakte langzaam in slaap.

Tien minuten later stopte de auto voor de kleine zijdeur in de parkmuur.

Brand stapte uit en opende de deur met een sleutel, welke Raffles hem gegeven had.

De chauffeur werd naar binnen geloodst en vervolgens naar een der kamers van de kleine woning, welke Henderson boven de garage bewoonde.

Raffles was hen reeds bij de buitendeur tegemoet gekomen.

— Je hebt de man? vroeg hij.

— Hier is hij, mylord, riep Henderson van uit de duisternis.

— Prachtig, riep Raffles bewonderend uit. Alles klopt tot dusverre als een bus.

— Zou hij niet te vroeg ontwaken, denk je? vroeg Brand.

— Nu hij eenmaal slaapt, zal hij minstens vier en twintig uur absent blijven.

— Kan dit bedwelmend middel geen kwaad?

— Niet in het minst. De man zal, als hij wakker wordt, aanvankelijk nog een beetje suf zijn, maar dat is met een uur afgelopen.

— Wij behoeven hem dus niet te binden?

— Niet nodig. Leg hem op een paar dekens en schuif hem een kussen onder het hoofd, dat is voldoende. En nu als de maan je verkleed, Charles.

Nadat de chauffeur van zijn livrei

ontdaan was, en Brand deze kleren had aangeschoten, begon hij zich snel maar met zorg te vermommen, het gelaat van de bewusteloze man als model nemend.

Binnen een kwartier was de gedaanteverwisseling zo volkomen, dat het zelfs bij helder daglicht moeilijk zou zijn gevallen de twee mannen van elkander te onderscheiden.

— En maak nu maar gauw dat je weg komt, zei Raffles, terwijl hij Brand joviaal een klap op de schouder gaf. En geen domheden, wat ik je verzoeken mag.

— Ik zal goed oppassen, riep Brand lachend uit. Henderson heeft me op de hoogte gebracht van de gewoonten in het huis van de generaal, en meer in het bijzonder van onze vriend de chauffeur.

De beide vrienden schudden elkander de hand en Brand begaf zich naar het kleine poortje, waar de auto geparkeerd stond, waarin Henderson hem terugreed.

In de buurt van het huis van generaal Hopkins stopte Henderson en Brand stapte uit.

Snel begaf hij zich naar de garage, waarvan hij de deur opende met de sleutel, die hij uit de zak van de chauffeur had genomen.

Er kon nauwelijks een half uur verlopen zijn tussen het tijdstip, waarop de ware chauffeur de garage verlaten had en dat waarop zijn plaatsvervanger haar betrad.

Brand zette zich dadelijk aan het werk.

HOOFDSTUK VIII

DE LAATSTE TOEBEREIDSELEN

— Plotseling ging de telefoon in de hoek van de garage.

Brand meldde zich met het gebruikelijke «hallo» en hoorde de stem van de generaal in het toestel:

— Hardy, is de auto klaar?

— Ja, generaal, antwoordde Brand.

— Heb je wat gedronken, Hardy? klonk het weer in de telefoon. Je stem klinkt me zo vreemd in de oren.

Brand schrok.

Hij had de stem van de chauffeur in het geheel niet kunnen horen en kon deze dus ook onmogelijk imiteren.

Hij besloot dus zo weinig mogelijk te spreken.

Gevat antwoordde hij:

— Een beetje verkouden, generaal; ik ben een weinig hees.

— Nu zorg maar, dat je om half tien met de wagen voor komt.

Brand hing het toestel weer aan de haak, zonder af te wachten, of de generaal ook nog iets te zeggen had.

Hij bracht de tijd die hem nog restte, in grote spanning door.

Om vijf minuten voor half tien trok Brand de livrei jas aan, die hij achter een kamerschut had zien hangen, zette de pet op, nam achter het stuurwiel van de grote Rolls-Royce plaats, die van ingehouden kracht stond te trillen, reed de garage uit, sloot de deuren, en stond precies om half tien voor de deur van het herenhuis.

De deur ging open en de oude generaal trad naar buiten, begeleid door een huisknecht.

Brand was bij het portier gaan staan, dat hij nu opende, terwijl hij zijn pet afnam.

De generaal bleef staan, keek hem scherp aan en bromde nijdig:

— Sinds wanneer saluer jij niet meer en neem je je pet voor mij af, Hardy?

Brand beet zich op de lippen; hij begreep dat hij weer een vergissing begaan had.

Tot zijn geluk nam de generaal er verder geen notitie van, maar stapte in en trok het portier zelf achter zich dicht.

Brand ging achter het stuurwiel zitten en de wagen stoomde vooruit.

Op de hoek van Pall Mall en Regentstreet stopte hij even, want reeds in de verte had hij de reusachtige gestalte van Henderson ontwaard, die vlak bij de rand van het trottoir stond te wachten.

Zodra hij Henderson de hand op de kruik van het portier had zien leggen, gaf hij weer gas en nu stopte Brand niet eerder voor de kleine poort in de tuinmuur bereikt was.

Raffles scheen daar reeds op post te hebben gestaan, want de kleine tuin-

deur ging open nog voor de wagen geheel stil stond.

Raffles kwam naar buiten en trad op het portier toe, dat hij snel opentrok.

— Alles in orde, James? vroeg hij op zachte toon.

— Om u te dienen, mylord. De generaal begreep niet wat ik deed en keek me woedend aan, maar voor hij een woord kon zeggen, had ik hem de doek op de mond gedrukt en het duurde geen seconde, of hij maakte geen beweging meer.

— Goed, zei Raffles opgewekt. Alles schijnt uitmuntend te gaan. Breng hem maar gauw naar binnen.

Zodra de bewusteloze naar binnen was gebracht, nam Raffles hem nog eens goed op, veranderde hier en daar nog iets aan zijn vermomming en zei toen, terwijl hij de ietwat gebogen houding van de generaal aannam en diens krakend stemgeluid nabootste:

— Zo zal het wel gaan hoop ik, Charles.

Deze barstte in lachen uit.

— Je bent onververbeterlijk, riep hij uit. Het is eenvoudig onmogelijk te geloven dat je iemand anders bent dan generaal Hopkins.

— Vooruit dan maar, amice, wij hebben geen tijd meer te verliezen. James, zo wendde Raffles zich tot de chauffeur, onze beide vrienden zijn weliswaar goed en wel buiten westen, maar ik zou toch graag willen, dat je bij hen in dezelfde kamer bleef; men kan nooit weten.

Raffles nam in de auto plaats en Brand ging achter het stuurwiel zitten; binnen twintig minuten was de weg naar het Buckingham Palace afgelegd.

Reeds in de verte was het te zien, dat er iets bijzonders gaande was.

De politie had het plein voor het paleis over een grote afstand afgezet en de koninklijke residentie zelve schitterde van licht, dat door vele vensters naar buiten straalde.

Voor het gebouw stond reeds een groot aantal auto's in een rij geschaard, afgewisseld door een enkele equipage.

Raffles stapte uit, nadat een toesnelende lakel het portier geopend had.

Aanstands reed de auto weg om plaats te maken voor een andere en Raffles strompelde de brede marmere trap op die naar de feestzalen leidde.

Raffles liet zich door de stroom van gasten meeslepen.

Het leek wel of alle bezoekers als door overmacht werden aangetrokken naar een tamelijk kleine zaal, de laatste van een reeks van vijf vertrekken.

In deze kleine zaal namelijk hield zich Hare Majesteit op, en allen dongen naar de eer door de koningin te worden opgemerkt.

De scherpe blikken van Raffles hadden al gauw bemerkt, dat er zich onder de gasten een aantal detectives bevonden, die al van verre te herkennen wa-

ren aan hun slecht zittende rok en hun houderige gebaren.

Maar spoedig deed zich iets aan zijn blik voor, dat zijn aandacht aanstands in veel grotere mate boeide.

En dat iets was het befaamde parelsnoer.

In matte glans prijkte het om de hals van de schone hertogin de Saint Albans, en Raffles wist niet wat hij meer bewonderen moest: de albasten boezem van de schone vrouw, hare blanke schouders, of wel het onvergelykelyk fraaie snoer parels, dat die heerlijke hals toonde.

Daarbij merkte Raffles tevens op, dat de heer Phileas Baxter om de hertogin van Saint Albans heendraaide als ware zij een planeet en hij haar sateliet.

HOOFDSTUK IX

DE WEDDENSCHAP

Raffles had zich onder de gasten gemengd.

Hij begreep wel, dat er voor hem nu enige precare ogenblikken aanbraken.

Raffles sloeg er zich voortreffelyk door.

Maar er stond hem nog iets anders te wachten.

De hofmaarschalk baande zich een weg door de gasten, en het was duidelyk, dat deze hofdignitaris iemand zocht.

Eindelyk kreeg hij Raffles in het oog.

De Grote Onbekende zag hoe de man, die zich door al het goud op zijn gala-kleding bijna niet bewegen kon, hier en daar verontschuldigen maakte, terwijl hij zijn weg door de volle zaal baande.

Eindelyk bleef hij voor de gewaande generaal staan.

Hij maakte een diepe buiging en zei: — Excellentie, Hare Majesteit heeft zoëven de wens te kennen gegeven u te spreken.

Voor het eerst van zijn leven voel-

de Raffles zich een weinig in het nauw gedrongen.

Hij boog dus op zijn beurt, mompelde enkele onverstaanbare woorden en volgde de hofmaarschalk naar de kleine zaal.

Het was hem bijna niet mogelijk op deze tocht een glimlach te verbergen.

Vijf minuten later stond hij voor de koningin en haar gade.

De prins-gemaal was gekleed in de uniform van kolonel der garde, en diens levendige bruine ogen keken opgewekt toen de gewaande generaal naderde.

De koningin wisselde enkele vriendelijke woorden met de gewaande generaal, die haar stamelend antwoordde, een diepe buiging maakte en zich weer verwijderde, nadat de hofmaarschalk hem door een kleine beweging met zijn staf een wenk had gegeven, dat hij het gesprek als afgelopen kon beschouwen.

Raffles ademde pas weer vrij, toen hij de kleine zaal verlaten had, waar het koninklyk echtpaar te midden van

de hofhouding troonde.

Het scheelde weinig of op de drempel had hij Lady de Saint Albans op de voeten getrapt.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mylady, stamelde hij. Gij moet weten, Hare Majesteit was zo vriendelijk zich mijner nog te herinneren... en ik ben niet meer tegen zulk een opwinding bestand. Ik vraag u nogmaals excuus.

De hertogin liet een helder lachje horen.

— Maar mijn waarde generaal, het heeft immers niets te betekenen, zei zij. Ik kan mij zeer goed voorstellen, dat gij wat opgewonden zijt.

Op dat ogenblik klonken in de naastgelegen zaal de eerste tonen van een slepende wals.

De hertogin keek om zich heen en klapte ongeduldig haar fraaie waaijer open en dicht.

— Danst gij niet, mylady? vroeg Raffles.

— Ik zou het zeker wel doen, excellentie, als mijn cavaliër mij niet in de steek liet, antwoordde de hertogin met een spijtige klank in haar stem.

— Maar dat is een schandaal, mylady, riep de gewaande generaal verontwaardigd uit. Zeg mij de naam van die dwaas en ik zal hem eens tonen, dat er nog ras in mij zit. Maar wacht, ik heb een beter middel. Zoudt gij u niet willen wreken door deze dans aan mij te gunnen?

— Meent gij dat heus? vroeg de schone vrouw haastig, terwijl zij neerkeek op de grijsaard, die zeker een half hoofd kleiner was dan zij zelf.

— Ja zeker, meen ik het, hernam Raffles. Het is waar dat ik niet zo jong meer ben, maar uw aanblik zou zelfs mummies tot nieuw leven wekken.

Weer liet de hertogin haar vrolijk lachje horen.

— Ik zie tot mijn genoegen dat gij nog niet om een complimentje verlegen zijt, excellentie. Om u de waarheid te zeggen, maakt gij vanavond een zeer jeugdige indruk op mij. Welnu, wij zullen het eens proberen, al was het alleen maar om mijn vergeetachtige ca-

valiër te ergeren.

Raffles vatte de schone vrouw om de leest, en het volgende ogenblik lieten zij zich meevoeren in de kring der dansers.

Tot haar buitengewone verbazing merkte de hertogin spoedig, dat zij zich over het gemis van haar cavaliër volstrekt niet behoefde te beklagen.

De oude generaal danste op een wijze, die menig jong luitenant hem zou kunnen benijden.

En het zonderlinge was, dat het dansen hem volstrekt niet scheen te vermoeien.

De wals eindigde, en de cavaliërs brachten de dames naar hare plaatsen.

Het was zeer warm in de zaal, en Lady de Saint Albans wuifde zich met haar waaijer koelte toe.

— Het is hier om te stikken, zei zij met een zucht.

De ogen van Raffles begonnen te schitteren; hij begreep dat het ogenblik om te handelen naderde.

— Wilt gij mij toestaan, u naar het buffet te geleiden, mylady? vroeg hij.

— Dat verdient gij, excellentie, al zou het alleen maar zijn als beloning. Ik heb nog zelden een danser gehad, die zo uitnemend de kunst verstaat als gij. Menig jonge man zou een voorbeeld aan u kunnen nemen.

De oude generaal boog, blijkbaar geveild door het compliment.

Hij bood zijn dame de arm, deed een poging om haar met zijn rechteroog schalks aan te kijken, terwijl hij het linker bijna steeds half gesloten hield en begaf zich naar het buffet.

Dit bevond zich in een zaal, die aan de balzaal grensde, waarvan zij door drie brede doorgangen gescheiden was.

Er bevond zich ongeveer een twintigtal gasten in deze zaal.

Raffles geleidde zijn dame naar het brede buffet, bestaande uit enige tegen elkaar geschoven, met kostbaar damast gedekte tafels.

Voor deze tafels waren een aantal stoelen geplaatst, waarvan een groot aantal elders in het vertrek waren neergezet.

Raffles bood zijn dame een stoel

aan, terwijl hij zelf voor haar bleef staan.

Hij had zijn plaats zo uitgekozen, dat het onmogelijk was, de hertogin van uit de balzaal te zien.

— Mag ik een coupe Melba voor u gaan halen, mylady? vroeg hij.

— Gaarne, excellentie.

Raffles zocht op het buffet een portie ijs en kwam met het kristallen schaalteje weer terug en nam zijn plaats van zoëven weer in.

Maar terwijl hij de hertogin de coupe met de rechterhand toereikte, kneep hij haar met de vingers van de linkerhand snel ter hoogte van de elleboog op bijzondere wijze in de arm...

De hertogin wilde juist iets zeggen, maar bleef midden in de zin steken.

Onbeweeglijk als een uit marmer gehouwen standbeeld bleef zij zitten, met het hoofd enigszins naar Raffles opgeheven en zonder enige uitdrukking in haar ogen.

Raffles had niets anders gedaan, dan een handgreep toegepast, die hij enige jaren geleden geleerd had van een Bonze uit Thibet, die een bijzondere studie had gemaakt van de geheimzinnige kunstgrepen, welke sommige Japanse worstelaars toepassen.

Hij had aldus een zenuwknop getroffen, en de hertogin tijdelijk met verlamming geslagen.

Zonder zich een ogenblik te overhaasten, maar toch snel maakte hij het

kleine gouden slot van het parelsnoer los, trok het naar zich toe en liet het in zijn zak glijden.

Dit alles had nauwelijks een volle seconde geduurd.

Toen keerde Raffles zich doodbedwaard met de coupe ijs in zijn handen om en wandelde weg als iemand, die zoëven zijn congé heeft gekregen van zijn danseres.

Een paar gasten keken naar de hertogin om, maar de zaal was zo uitgestrekt, en de afstand tot het buffet zo groot, dat niemand haar onbeweeglijkheid opmerkte, evenmin als de verdwijning van het parelsnoer.

Raffles zette zijn kristallen coupe op het blad van de eerste de beste bediende die hij tegenkwam, stak de zaal dwars over, knikte Baxter die hij tegenkwam in het voorbijgaan vriendelijk toe, strompelde de trap af, liet zich in de vestibule zijn overjas geven, en stapte in de auto, welke dichtbij geparkeerd stond met Brand achter het volant, juist op hetzelfde ogenblik toen boven aan de trap de hese stem van Baxter klonk, die riep:

— Verraad. Houdt de dief.

Raffles liet zich behaaglijk in de kussens van de auto zakken.

— Te laat, vriend Baxter, mompelde hij. Een weinigje te laat. Het parelsnoer zit in mijn zak, en je bent je mand champagne en je sigaren kwijt.

HOOFDSTUK X

DE WRAAKZUCHT ENER MEXIKAANSE

De volgende ochtend genoten Raffles en Brand, zoals zij nog nooit hadden genoten van de lectuur der ochtendbladen.

Alle stonden zij vol met verhalen over de weergaloos stoutmoedige diefstal in het Buckingham Palace.

De politie zat met de handen in het haar.

Noch Baxter, noch Sullivan hadden er ook maar het flauwste vermoeden

van, hoe de onbeschaamde gentleman-inbreker, die Raffles heette, het parelsnoer kon hebben gestolen.

En de hertogin de Saint Albans begreep er nog het minst van allen iets van.

Haar starre onbeweeglijkheid had slechts hoogstens vijf minuten geduurd.

Daarna was zij weer tot zichzelf gekomen en het laatste wat zij zich wist te herinneren was, dat «generaal

Hopkins haar even in de elleboog had geknepen ».

De echte generaal en de chauffeur had men ongeveer om zes uur in de nacht gebonden en gekneveld, maar overigens zo gezond als een vis, voor het hek van de villa van eerstgenoemde gevonden, waaraan zij door middel van een dik touw waren vastgebonden.

Uit hun verklaring viel echter al bitter weinig op te maken. Zij waren beiden bewusteloos geraakt en konden zich geen voorstelling vormen van de plek waarheen zij waren gebracht.

Het is waar dat de oude generaal in een beroerte dreigde te blijven, toen hij vernam welke poets hem gespeeld was, maar dat was dan ook het enige nadelige gevolg, dat voor hem uit deze onaangename geschiedenis voortvloeide.

Voor wie tussen de regels van al deze berichten door wist te lezen, was het duidelijk, dat de politie reeds nu alle hoop had opgegeven het parelsnoer ooit terug te vinden.

Wat Raffles eenmaal in zijn handen had, dat kreeg men er zo gemakkelijk niet weer uit.

En daar de weddenschap van de mand champagne en de kist sigaren was uitgelekt, werd de ongelukkige Baxter niet weinig geplaagd.

Raffles en Brand vermaakten zich kostelijk met de lezing van alle veronderstellingen omtrent het verdwijnen van het halssnoer, welke de bladen ten beste gaven.

Sommige reporters meenden dat Raffles de hertogin gehypnotiseerd had, andere spraken van geheime invloeden en sommige gingen zelfs zo ver van te beweren, dat de hertogin, die wel eens meer zonderlinge kuren had, het parelsnoer eenvoudig aan de Grote Onbekende had weggeschonken.

Deze laatste categorie van journalisten wilde en kon niet aannemen, dat zelfs een man als John Raffles in een stampvolle balzaal, onder het oog van dozijnen vermomde politie-beambten een parelsnoer had kunnen wegnemen van de hals ener jonge vrouw, die volkomen bij haar zinnen was.

Raffles schoof eindelijk het stapeltje kranten glimlachend terzijde, en zei:

— Het is zeer onderhoudende lectuur.

— Dat mag je wel zeggen, riep Brand lachend uit.

— En het aardigste is dat de heren journalisten morgen waarschijnlijk nog veel verbaasder zullen opkijken.

— Komt er nog meer? riep Brand uit. Wat bedoel je?

— Wel, ik zal het parelsnoer aan de hertogin terugzenden.

— Edward, ben je dol geworden? Meen je dat werkelijk?

— In volle ernst.

— Maar dan zou al die inspanning, al dat gevaar, al die moeite voor niets zijn geweest?

— Niet voor niets, amice. Ik heb er mij uitstekend mee geamuseerd.

— Alles goed en wel, maar het amusement was toch geen twintig duizend pond sterling waard.

— Neen, dat niet, dat moet ik erkennen.

— Waarom stuur je het parelsnoer dan eigenlijk terug?

— Omdat het vals is.

Brand liet zich met wijduitgespreide armen achterover in zijn stoel vallen, en staarde Raffles met grote ogen aan.

— Maak geen gekheid, Edward, kon hij eindelijk stamelen.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, amice, het is helaas droevige ernst. Ik heb de parels onderzocht, en zij zijn hoogstens een pond per stuk waard, dat wil zeggen, dat ze uitnemend zijn nagemaakt. Je schijnt je er meer over te verbazen dan ik, Charles.

— Ik moet je bekennen, dat ik uit de lucht kom vallen. Een hertogin, die valse parels draagt. Maar wacht eens even, zij kan wel speciaal voor het bal ten hove het valse snoer hebben omgedaan.

Weer schudde Raffles het hoofd.

— Neen, dat is niet zo, hernam hij. Dan zou Baxter zich natuurlijk gehaast hebben een triomfantelijk gebrul aan te heffen. Neen, dat is uitgesloten. Maar mij verbaast het minder, want de

Saint Albans zijn niet zo erg vermo-
gend.

Brand bleef nog even onbeweeglijk
zitten.

Toen barstte hij in een daverend ge-
lach uit, zodat de tranen hem over de
wangen rolden.

Raffles keek hem met een vaag glim-
lachje aan.

— Ik ben blij, dat je de zaak ook
van haar komische zijde beschouwt. Ik
heb een zeer aangename avond door-
gebracht.

— En ben je van plan de hertogin
je wetenschap mede te delen, dat de
parcels vals zijn?

— Waar denk je aan? Denk je dat
ik deze achtenswaardige dame zou wil-
len beledigen. Ze krijgt ze eenvoudig
terug, zonder meer.

Op dit ogenblik werd er bescheiden
op de deur getikt, en Gaston trad bin-
nen.

— Wel Gaston, wat is er? vroeg Raf-
fles.

— Daar is een heer om mylord te
spreken.

Raffles wierp een blik op de pendule.

— Dat is een zonderling bezoek, zei
hij. Die heer komt zeker voor zaken?

— Dat zei hij er niet bij, mylord.
Hij zei alleen dat hij u zeer dringend
moest spreken.

— Hoe ziet hij er uit, Gaston?

— Groot en slank, mylord, met zwar-
te ogen, een bleek, fijn gezicht en een
zwarte knevel en baard.

— Nu, laat die heer maar in de bi-
bliotheek, zei Raffles, ik kom aanstonds
bij hem.

— Wil ik met je meegaan, Edward?
vroeg Brand, die blijkbaar dat vroeger
bezoek niet vertrouwde. Het kan toch
niet in verband staan met de kwestie
van gisteren?

— Hoe kom je daarbij? vroeg Raf-
fles. Blijf maar hier; als ik je hulp
nodig heb, zal ik je wel roepen.

Toen Raffles de bibliotheek binnen-
trad kwam hem 'n jonge man met bleek
gelaat, een weelderige zwarte haardos
en een fraai puntbaardje tegemoet.

Raffles meende het gelaat al eens eer-
der te hebben gezien, maar hij kon zich

niet herinneren waar; het volgende
ogenblik zou hem alles ophelderen.

De jonge man trok bliksemsnel een
revolver uit de zak van zijn regenjas
en richtte deze op de Grote Onbekende.

— Als gij aan een God gelooft, my-
lord, zo doe dan uw gebed, want gij
zijt een kind des doods. Gij hebt mijn
minnaar overhoop gestoken en... ik kom
hem wreken.

Raffles verloor geen ogenblik zijn te-
genwoordigheid van geest.

— Zo, dus gij zijt een dame en de
betreurde overledene was uw minnaar?
Ik heb het altijd wel gedacht. Gij weet
misschien niet dat hij in een eerlijk
tweegevecht gevallen is.

— Dat raakt mij niet, zei Lola de
Mesquita met vlammende ogen.

— Gij moet het mij niet euvel dui-
den, senora, maar uit enige uiterlijke
kentekens heb ik menen te mogen
opmaken, dat gij er niet zo zeer op ge-
steld waart de man, die gij voor uw
broer liet doorgaan, steeds aan uw zijde
te houden.

— En daar durft gij mij aan herin-
neren? zei de Mexicaanse knarsetan-
dend. Gij hebt mijn liefde vermaand,
een Mexicaanse wreekt zich slechts op
één wijze.

Het schot klonk.

Maar Raffles, die zijn ogen strak op
de rechterhand van de Mexicaanse had
gevestigd, had zich bliksemsnel gebukt,
toen haar vinger de trekker overhaalde.

De kogel floot over zijn hoofd.

Voor de Mexicaanse het wapen voor
de tweede maal had kunnen afvuren,
was Raffles bij haar en had haar het
wapen uit de hand geslagen.

Hij greep haar krachtig bij de pols,
boog haar hand een weinig achterover
en dwong haar, in een stoel te gaan
zitten.

Op hetzelfde ogenblik ging de deur
open en trad Brand binnen.

— Wat is hier gebeurd, mylord?

— Een klein incident, mijnheer
Brand, antwoordde Raffles. Deze heer
blijkt in het geheel geen heer te zijn,
maar een dame van onze kennis. Wees

zo goed haar vast te houden, want ik wil haar kleren eens doorzoeken.

— Zoudt gij dat wagen, riep de Mexicaanse met fonkelende ogen.

— Waarom niet senora? Ik koester een zekere verdenking die ik opgehelderd wil zien.

Met de handigheid van een volleerd zakkenroller doorzocht Raffles vlug de zakken van het herencostuum dat zij droeg.

Aldra hield hij een pakje brieven in de hand waarnaar de Mexicaanse vergeefs de hand uitstrekke.

Raffles keek er een paar vluchtig door.

— Het is zoals ik dacht, zei hij met

een blik vol minachting op de vrouw die hem had willen doden.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Een paar internationale spionnen, Charles. Dat wil zeggen, het verachtelijkste wat er op de wereld bestaat, Bel Scotland Yard op en vertel wat hier gebeurd is, en vraag of men een paar politie-agenten stuurt.

Daarop wendde hij zich tot de vrouw die met bleek gelaat voor hem zat en haar pruik en baard had afgedaan en zei op ijskoude toon:

— Gij krijgt niet meer, dan wat gij verdient, senora. Spionneren voor zes of acht landen tegelijk, is een onvergeeflijke misdaad, waaraan eens en voor altijd een einde moet komen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een drama op zee

